

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ŘÍJEN 2008

*Sola Scriptura – Jedině Písmo
Solus Christus – Jedině Kristus
Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia – Jedině Milostí
Sola Fide – Jedině Vírou*

OBSAH

Duchovní chudoba	1
Dávat znamená mít společenství	2
Zhoubné kouzlo komfortu	7
Druhá šance přestupníkům	10
Křest	11
Význam studia Ježíšova vztahu k Písmu	16
Bližší pohled na výzvu „jít dopředu“	20
Co je to manipulace?	32
Vaše téma: Nutnost křtu pro spasení?	37
Napsali jste nám	47
Redakční rada	47

DUCHOVNÍ CHUDOBA

♦ *Zchudne, kdo pracuje zahálčivou
dlaní, kdežto pilné jejich ruka obo-
hatí. (Příslaví 10,4)*

Velmi dobře rozumíme těmto slovům starověkého mudrce. Nic se za těch mnoho století nezměnilo. Možná, že štedrý sociální systém západní společnosti trochu boří tento koncept, přesto na něm ani dnešnímu člověku není nic nesrozumitelného. Všichni víme, o co se jedná. Vždyť i staré české přísloví říká, že bez práce nejsou koláče.

Ovšem je možné toto přísloví převést také do duchovní roviny? Je možné mluvit o bohatství duchovního života a těžké práci při studiu Písma a v modlitbě? Možná právě zde nacházíme klíč k tomu, proč je tolik křesťanů vyprahlých, zmatených nebo zoufalých z hříšných stereotypů ve svých životech. Možná jenom nazýváme věci špatnými jmény a místo duchovní chudoby mluvíme o vyprahlosti a nedostatku duchovně bohatého života se snažíme obejít poukazem na „nevěřící společnost“, ve které musíme žít, nebo podobnými výmluvami. Ale Boží slovo je jasné a nepřipouští zkratky nebo obcházení. „Zchudne, kdo pracuje zahálčivou dlaní.“ Jinými slovy duchovně vyprahlý život čeká na toho, kdo není ochoten těžce a namáhavě pracovat na svém duchovním „kontě“. Konto takového člověka bude trpět neustálým nedostatkem a na pokrytí minimálních potřeb bude úvěr stíhat úvěr.

2 ZÁPAS O DUŠI

„Kdežto pilné jejich ruka obohatí.“ Ti, kdo obětují svůj čas a námahu pro Boží věci, pro hledání Jeho království, to jsou ti, kdo budou duchovně velmi bohatí. Zklamání budou takoví, kteří čekají výhru v loterii nebo nečekané dědictví. Jedinou cestou je těžká a pocitivá každodenní práce. Práce na hledání Kristova království. Není to chaotické pobíhání kolem věcí a lidí. Potřební i jejich potřeby budou kolem nás vždycky (J 12,8). Ale je to práce, která nemá okamžitý viditelný výsledek. Je to práce na intimním společenství s Bohem, práce v Jeho Slově a na modlitbách (L 5,15-16). Tam, kde je takováto práce, tam bude „duchovní konto“, které bude přetékát hojností. Na takovém místě bude Kristus zářit jako světlo v temnotách a Jeho Duch proudit jako živé vody z nitra lidí, kteří ho hledají (J 7,37-39).

◆ *Hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Koloským 3,1-2)*

Omlouváme se autorovi za neuvedení jména a zdroje. Nemůžeme jej najít. Děkujeme za pochopení.

DÁVAT ZNAMENÁ MÍT SPOLEČENSTVÍ!

Galatským 6:6-10

Šestá kapitola listu Galatským je praktickou aplikací evangelia o Boží milosti, které je popsáno v předchozích kapitolách listu. Na celou šestou kapitolu můžeme nahlížet jako na návod k duchovním investicím. V prvních pěti verších můžeme vidět důležitost napomínání a povzbuzování, přivádění druhých na pravou cestu. To je skutečná duchovní investice do společenství, jestliže prokazujeme praktickou lásku právě tím, že jdeme za bratrem, který schází z cesty následování pravdy a laskavě, v duchu mírnosti ho přivádíme zpět. A stejně tak je to budování společenství, jestliže jsme ochotní přijmout napomenutí od druhého.

◆ *Lepší jsou zjevná kárání než skrývaná láska. (Příšloví 27:5)*

Můžeme jasně vidět, že právě toto znamená chození v Duchu svatém (Ga 5). Jak pokračuje šestá kapitola listu Galatským, tak Pavel dále rozvíjí, co to znamená život pod vládou Ducha svatého. Ukazuje to na tom, co můžeme nazvat povoláním k duchovní dospělosti, povoláním k duchovnímu růstu.

Prvních pět veršů šesté kapitoly ukazuje na „duchovní“ ovoce, následující verše, jimiž se budeme zabývat v tomto oddíle, ukazují na materiální ovoce. Ovšem toto materiální ovoce není o nic méně „duchovní“ nežli to předešlé. Obojí je totiž výsledkem působení Ducha svatého v životě člověka. Obojí znamená budování společenství. Obojí vede k růstu ve víře a k poznání Pána Ježíše Krista.

Podívejme se tedy do našeho textu v listu Galatským a ukažme si, co to znamená žít duchovně naplněný život, život, který nese ovoce Ducha svatého, život, který není soustředěný na sebe, ale který se orientuje na druhé a prokazuje se praktickými skutky lásky. Ukažme si, na co Boží slovo ukazuje jako na skutky praktické lásky, které budují společenství a vedou k růstu.

◆ *Kdo je vyučován Slovu, ať se dělí o vše dobré se svým učitelem. (Ga 6:6) (NBK)*

◆ *Kdo je vyučován v Slovu, nechť se s vyučujícím dělí o vše potřebné k životu. (Ga 6:6) (Ekum)*

Tento text začíná velmi radikálním prohlášením nebo spíše příkazem. Je tady příkaz – sloveso v rozkazovacím způsobu, ohledně budování společenství. Podobně jako v předchozích verších i zde vidíme vzájemný vztah.

Ga 5:26 – 2x je zde navzájem

Ga 6:1 – vzájemné napomínání

Ga 6:2 – nesení břemen jedni druhých

Ga 6:4 – nesrovnávejte se jeden s druhým, ale buďte zodpovědní za sebe i za společenství.

A v šestém verši je znovu vzájemný vztah – v prvním verši to byl vztah mezi tím, kdo zheřčil, a tím, kdo je veden Duchem a napravuje svého bratra, ve druhém verši to byl vztah toho, kdo je obtížen břemenem a toho, kdo ho podpírá a zde je to vztah mezi tím, kdo je vyučován v Slovu a tím, kdo učí. Slovo, které popisuje vyučovaného, je *katechumen*. Jím je nazván například adresát Lukášova evangelia – Theophilos.

◆ *I když se již mnozí pokusili sepsat vypravování o událostech, které se mezi námi naplnily, jak nám je předali ti, kteří byli od počátku očitými svědky a služebníky slova, rozhodl jsem se také já, když jsem vše znovu důkladně prošel, že ti to v pravém sledu vypíši, vznešený Theophile, abys poznal hodnověrnost toho, v čem jsi byl vyučován. (L 1:1-4)*

Všimněte si, že jsou zde služebníci slova na jedné straně a Teofilos, který byl vyučován na straně druhé. Katechumen je slovo, které popisuje jak ty, kdo jsou na začátku a možná ještě ani nejsou věřící, ale chtějí slyšet Boží slovo a v jejich srdcích klíčí víra, tak ty, kteří jsou již dlouho věřící, ale potřebují slyšet Boží slovo, aby rostla jejich víra a láska k Pánu. A je tady také slovo sdílet se. Dělit se o vše potřebné, o vše dobré. Mít podíl s druhým člověkem. Dávat druhým. V předchozím textu se mluví o duchovním investování do druhých a tady máme velice konkrétní příklad. Ti, kdo jsou vyučováni, mají dávat těm, kdo je učí. Je zde trochu zvláštní slovo a ve čtyřech z osmi použití tohoto slova v NZ se mluví o finanční podpoře. Mluvíme-li o společenství, tak musíme poukázat na to, že dávání ve smyslu podpory toho, kdo nás vyučuje, znamená budování společenství. Je zde také velice jasně a konkrétně definován objekt našeho dávání – ten, kdo nás učí v Slovu. Takže dávání můžeme vidět jako společenství. Dávání ve skutečnosti znamená mít společenství. Podívejme se na několik míst z Písma, které ukazují na tuto nádhernou skutečnost:

◆ *...neboť Makedonským a Achájským se zalíbilo udělat nějakou sbírku pro chudé svaté, kteří jsou v Jeruzalémě. Zalíbilo se jim to totiž a jsou jejich dlužníky. Vždyť jestliže pohané měli účast na jejich duchovních věcech, jsou jim také povinni posloužit tělesnými. (Ř 15:26-27)*

Nebo jak zní 27. verš v ekumenickém překladu:

◆ *...Jestliže pohané dostali podíl na jejich duchovních darech, jsou zavázáni posloužit jim zase ve věcech hmotných. (Ř 15:27b)*

Tam, kde je duchovní přijímání, tam vzniká závazek, vztah, těsné pouto. A zdravá církev je taková, která roste v tomto vztahu.

◆ *Bratři, chci, abyste věděli o Boží milosti, které se dostalo církvi v Makedonii. Ačkoli procházeli krutou zkouškou souzením, jejich překypující radost a hluboká chudoba přerostly v úžasnou štědrost. Mohu dosvědčit, že z vlastní vůle dávali, co mohli, ba i víc. Snažně nás prosili, abychom přijali jejich příspěvek, jímž se chtěli účastnit pomoci svatým. Udělali mnohem více, než jsme se nadáli – dali sami sebe především Pánu a z Boží vůle také nám. (2. Korintským 8:1-5)*

Abychom přijali tu milost a účast na službě svatým. Spoluúčast se svatými – společenství. Tady vidíme, že dávání je nejenom společenství, ale také milost. Chcete být účastníky milosti – horlivě se podílejte na dávání.

◆ *Těm, kdo jsou v tomto světě bohatí, klad' na srdce, ať nejsou domýšliví. Ať nespolehají na nejisté bohatství, ale na živého Boha, který nám dává hojnost všeho k užívání. Ať se věnují dobročinnosti, bohatnou v dobrych skutcích, jsou štedří a dělí se s ostatními, aby si nastřádali dobrý základ pro budoucnost a chopili se věčného života. (1Tm 6:17-19)*

Ti, kdo jsou bohatí, vědí, jak dobře investovat. Ale nejsme všichni takoví a nemůžeme takoví být. Ale všichni mů-

4 ZÁPAS O DUŠI

žeme bohatnout v dobrých skutcích a investovat do nebeského pokladu.

◆ *Skrze něj tedy přinášíme Bohu neustále oběť chvály, to jest ovoce rtů, vyznávajících jeho jméno. Nezapomínejte však na dobročinnost a sdílení se, neboť takové oběti jsou Bohu příjemné. (Židům 13:15-16)*

Dobročinnost a štědrost – to jsou oběti, které se líbí Bohu. Když dáváme, tak přinášíme Bohu oběť a sdílíme s druhými to, co máme. A to je společenství.

◆ *Udělalí jste však dobře, že jste se stali spoluúčastníky mého soužení. (Filipským 4,14)*

Pavel se tu vrací k daru Filipských, který mu poslali do vězení. Pavel děkuje Bohu za dar Filipských. Říká, že udělali skvělou věc, když mu poslali svůj dar. Mluví o tom, že se tak stali spoluúčastníky jeho soužení. Ukazuje na to, že tím, že ho podporují, mají s ním společenství, spoluúčast.

◆ *Vy, Filipští, přece sami víte, že v počátcích evangelia, když jsem vyšel z Makedonie, se žádný sbor se mnou nepodílel na výdajích a příjmech, jedině vy sami. (Fp 4:14)*

Deset let předtím Pavel kázal evangelium ve Filipis a vznikl tam tento sbor. Když Pavel odešel z Makedonie, byla tato církev jediná, která s ním zůstala ve styku. Doslova tam stojí, že žádná církev s ním neměla společenství. Dávání, finanční podpora byla a stále je skutečným společenstvím. Společenství, to je mnohem víc než nějaká slova nebo popovídání si u kávy nebo čaje. Společenství se projevuje v dávání – ve všech aspektech dávání, nejenom v tom finančním.

Dávat znamená mít společenství. A skutečné společenství znamená více než říkat stejná slova a být shromáždění na stejném místě. Společenství není omezeno na dny, místa, služby, práci nebo okolnosti. Společenství není založené na pohlaví ani na rase.

Biblické společenství je proměna způsobená Bohem v srdcích znovuzrozených lidí, takže Boží lid sdílí své živo-

ty jeden s druhým. A dávání je důležitou částí tohoto pestrého obrazu, kterým je společenství.

Ukázali jsme si, že dávání znamená budování křesťanského společenství. Chtěl bych na základě našeho text ukázat ještě další věc – totiž to, že je správné a že to tak má být, aby ti, kdo kážou evangelium, byli živí z evangelia.

Jde tedy o vzájemný vztah; jde o investice na obou stranách. Jsou zde ti, kdo učí Boží slovo. Ti musí investovat do studia Písma a do modlitby. A Písmo mluví dokonce o tom, že to je velice těžká práce. Martin Luther napsal, že pro člověka je nemožné, aby dnem i nocí pracoval pro své živobytí, a současně se věnoval studiu svatého učení, jež vyžaduje kazatelský úřad.

◆ *Starším, kteří svou službu konají dobře, ať se dostane dvojnásobné odměny, zvláště těm, kteří nesou břemeno kázání a vyučování. Neboť Písmo praví: „Nedáš náhubek dobytčeti, když mlátí obilí“, a jinde: „Dělník si zaslouží svou mzdu“.*

(1. Timoteovi 5:17-18)

Starší je zde přirovnán k dobytčeti, které pracuje, a také k dělníkovi, který se namáhá a lopotí. Starší církve je člověk, který těžce pracuje v Božím slově, namáhá se a lopotí se se Slovem. Taková práce je velice významnou investicí. A my bychom se měli vyvarovat lidí, kteří nechtějí být takovými dělníky, ale zároveň by chtěli učit v církvi.

A na druhé straně této rovnice je investice toho, kdo je vyučován v Slově – to je člověk, který se lopotí pro své živobytí, ale zároveň je to člověk, který svůj poklad uložil v nebi (takže se lopotí pro Pána a Jeho slávu – Ko 3,23-24). A tak na jedné straně je radostné sdílení toho, co bylo vykopáno z Božího slova a na druhé straně je radostné sdílení toho, co je výdělkem těžké práce.

A tady vzniká ohromný vztah a my bychom si tento vztah nikdy neměli nechat někým nebo něčím vzít. Vzniká tu vzácné pouto lásky a zájmu, opravdové společenství, jak jsme si ukázali dříve.

A církev, která buduje tento nádherný vztah, je nesmírně bohatou církví, a to i kdyby již nic dalšího neměla.

Podívejme se na to, jak Pán chválí ty, kdo se takto starají o ty, kdo učí.

♦ *Věrně jednáš, milovaný, v tom, co činíš pro bratry, a to pro ty, kteří přišli odjinud; oni vydali před církví svědectví o tvé lásce. Dobře učiníš, když je vypravíš na další cestu, jak se sluší před Bohem, neboť pro jméno Kristovo se vydali na cesty a od pohanů nic nepřijímají. Proto jsme povinni takových se ujmát, abychom měli podíl na práci pro pravdu. (3. Janův 1:5)*

Každý křesťan chce mít podíl na práci pro pravdu. A všimněte si tu jedné drobnosti – od pohanů nic nepřijímají. Nelze sloučit víru s nevěrou. Písmo nám znovu a znovu ukazuje, že finanční podporování církve je věc velice duchovní a nelze ji vidět jenom materiálníma očima. Finance patří do šíření Božího království, a kde je srdce otevřené pro evangelium, tam je otevřený také účet nebo peněženka. To není byznys, ale společenství. A duchovní společenství vytvořené dáváním není možné postavit na světských zdrojích. Apoštol Pavel, když neměl jistotu ohledně motivů dávání ze strany křesťanů, tak raději jejich dar nepřijal, než aby vytvářel společenství na špatném základě (viz list Filemonovi).

Dovolte mi ještě několik myšlenek k dávání. Podívejme se na jeden příběh do Markova evangelia:

♦ *Sedl si naproti chrámové pokladnici a díval se, jak do ní lidé vhadzují peníze. A mnozí bohatí dávali mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a vhodila dvě drobné mince, dohromady čtyřák. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám, tato chudá vdova dala víc, než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž dávali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala, co měla, všechno, z čeho měla být živa.“ (Marek 12:41-44)*

Dávání vyjadřuje naši závislost na Pánu. Když dáváme Bohu, tak by to nemělo být to, co nepotřebuji. To je dávání z nadbytku. A to ve skutečnosti NENÍ dávání. Bůh zaslubuje, že se o nás postará. A tak je tady otázka, zda mohou věřit Bohu, že se o mě postará? Odráží moje dávání tuto důvěru?

Naše dávání musí být obětavé. Příklad této vdovy nám to jasně ukazuje. Nechceme Bohu dávat zbytky, ani to, co nepotřebujeme, ale jestli je Bůh na prvním místě, budeme mu dávat to nejlepší, co máme.

A poslední myšlenka na závěr dávání: Ježíš seděl u chrámové pokladnice a díval se, jak kdo dává. V evangeliích ho vidíme vícekrát na tomto místě. Ježíš se dívá na naše dávání.

Shrneme-li tyto principy, o kterých jsme až dosud mluvili, tak vidíme, že:

1. Dávat znamená budovat společenství.
2. Je zodpovědností těch, kdo jsou vyučováni, postarat se o toho, kdo je vyučuje.
3. Naše dávání ukazuje na naši víru.
4. Naše dávání má být obětavé.
5. Musíme dávat s vědomím, že Ježíš se dívá.
6. Když Pavel napsal tento šestý verš, tak jako varovný výstřel připojil následující:
7. Nepleťte se, Boha nikdo neošálí. Člověk sklídí to, co zasel.

Neklamte se! Nechtějte sami sebe oklamat. To znamená vydávat lež za pravdu. Nehleďte prázdnou slávu.

♦ *Myslí-li si někdo, že je něco, a přitom není nic, klame sám sebe. (Galatským 6:3)*

Zde Boží slovo říká, neklamte sami sebe. Všimněte si kontextu, ve kterém je to řečeno. Mít zájem jeden o druhého, nést břemeno druhého a dělit se s tím, kdo mě vyučuje. Dávat. To jsou věci, v nichž tak snadno sami sebe oklameme. Lidské srdce je tak náchylné k tomu, aby se nechalo oklamat. Oklamat sám sebe. Jenom několik příkladů:

6 ZÁPAS O DUŠI

Tak často zavřeme oči před hříchem druhých lidí, bratří a sester, a tuto svou zbabělost potom omlouváme tím, že my přece nejsme ti duchovní, nás se to vůbec netýká, kdo jsme my, abychom druhému něco říkali, natož abychom ho v duchu mírnosti uváděli na pravou cestu. Ale to všechno je větší noulež a sebeklam, protože jestliže je zde bratr, který hřeší, a Bůh mi to ukazuje, potom je to jasné Boží vedení k tomu, abych budoval společenství a v lásce napomínal takového bratra či sestru.

Často je slyšet z úst křesťanů – víš, já nemůžu dávat, protože sám mám málo, protože já sám jsem ten potřebný, o koho by se měli druzí postarat, vždyť ten kazatel má dost, tak proč bych měl ještě něco dávat, ...

Ale Písmo a Duch svatý nám slovy Písma říká – neklamte sami sebe! Můžeme oklamat sebe i lidi kolem nás, ale nikoliv Boha. Bůh ví o každém našem skutku. On zná dokonce každyčkový motiv našeho srdce. A Bohu se nebude nikdo posmívat.

O čem se tady mluví jako o posměchu Bohu? Zjednodušeně řečeno – o zodpovědnosti vůči společenství. Jestliže nejsem zodpovědný vůči bratřím a sestrám – vůči domácím víry – posmívám se Bohu. Dělán z něj někoho velmi nedůvěryhodného. A konkrétně – když nechci pojmenovat hřích – posmívám se Bohu. Když odmítám nést břemeno druhých – posmívám se Bohu. Když nejsem ochotný platit své starší – posmívám se Bohu.

Ovšem tolikrát slycháme – „já bych chtěl“ (a nemusí jít jenom o dávání, ale i o další věci) – já bych chtěl, ale teď to prostě nejde. Víte, jestli něco opravdu chceme, potom vždycky najdeme cestu. Chudá vdova v chrámu chtěla dávat a tak dala poslední dvě mince, které měla. Nemůžeme oddělit naše srdce a naše jednání. Ale naše jednání ukazuje na to, co je v našem srdci. A to, co je v našem srdci, se projeví na našem jednání:

◆ *Kdo zasívá pro své tělo, sklídí z těla záhubu; kdo zasívá pro Ducha, sklídí z Ducha věčný život.*
(Galatským 6:8)

V páté kapitole listu Galatským vidíme, co to znamená rozsévat pro tělo a jsou tam popsány také všechny ty skutky, které se potom sklízí. Všimněte si, jakým způsobem Pavel zakončil ten výčet skutků těla:

◆ *Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím.*
(Galatským 5:21)

Nelze zasívat pro své vlastní sobectví a chtít sklízet ovoce Božího Ducha. Podívejme se na paralelní oddíl z listu Římanům.

◆ *Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni.*
(Římanům 8:5-10)

Ti, kdo žijí z vlastních sil, se nemohou líbit Bohu. Jsou tělesní, nevěřící.

Ale zopakujme si několik věcí z listu Galatským – jak jsme přijali Ducha svatého?

◆ *To proto, aby požehnání dané Abrahamovi dostaly v Ježíši Kristu i pohanské národy, abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru.*
(Galatským 3:14)

Začali jsme žít z Ducha Božího a musíme v tom pokračovat. Musíme dávat pozor, abychom se nestali podobní Galatským a nechtěli pokračovat tělem,

tělesnými věcmi, tělesným přemýšle-
ním. Protože:

- ◆ *Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho. (Galatským 5:1)*

Nežijeme z toho, co vidíme, ale z toho, čemu věříme. Písmo říká: „Pozor na zákonicství“, ale říká také: „Pozor na bezzákonnost“. Obě krajnosti jsou tělesné a vedou ke smrti.

- ◆ *Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratří. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. (Galatským 5:13)*

A předchozí text šesté kapitoly listu Galatským nám ukazuje jednoduché příklady toho, co to neznámá sloužit druhým – tedy hledat prázdnou slávu, provokovat druhé, závidět a na druhé straně, co to znamená – být ochotný napomenout bratra, laskavě a v pravdě, nést břemena jedni druhých a starat se o ty, kdo nás vyučují.

Proto Pavel povzbuzuje v následujících verších Galatské.

- ◆ *Nepřestávejme tedy konat dobro, neboť v patřičný čas budeme sklízet bez ustání. (Galatským 6:9)*

Křesťané mohou být často zklamáni výsledkem duchovního zasévání, protože sklizeň ne a ne přijít. Tváří v tvář této skutečnosti Pavel vyzývá Galatské, aby nezemdli, povzbuzuje je k vytrvalosti, protože sklizeň je jistou věcí. Všimněte si, že Pavel začleňuje sám sebe do skupiny, které jsou adresována tato slova. Sklizeň přijde. Je to jisté. Přijde v Boží čas – v ustanovený čas. Možná to bude částečně za našeho života, ale s jistotou ji spatříme v den Božího soudu.

Abychom se dočkali sklizně, potřebujeme být vytrvalí. Čas sklizně přijde. A budeme sklízet bez ustání.

– Jaroslav Kernal –

Každý at' dává, jak se v srdci rozhodl, ne s lítostí anebo z povinnosti. Vždyť Bůh miluje ochotného dárce. (2. Korintským 9:7)

Následující článek přetiskujeme, protože je velmi podnětný. Redakce ZODU však rozhodně připomíná:

- ◆ *On předchází všechno, všechno v něm spočívá, (Kolokským 1:17)*
- ◆ *On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum. (Daniel 2:21)*

ZHOUBNÉ KOUZLO KOMFORTU

Současné západní společnosti, především to evropské, je sice moderní, ale zároveň úpadkové, vymírající, morálně nepevné. Samo si svá východiska relativizuje, nebo je úplně popírá. Neformuje nastupující generace. Je to zákonitý vývoj, nebo jen nešťastná odbočka, z níž se ještě můžeme vrátit?

Starořímský model

Civilizace se rodí, vzkvétají, upadají – a zanikají. Známe takových víc, hlavně civilizaci řecko-římského starověku a pak snad tu byzantskou. Koloniální expanze raně novověké Evropy způsobila zánik řady místních civilizací v zemích, které dnes řadíme k takzvanému třetímu světu, například v předkolumbovské Americe.

Proč zanikají? Důvodů je vždycky víc než jeden, i když jeden z nich se může jevit jako významnější. Vzácně to bývá nepřízeň přírody. Třeba snížení teploty nebo nedostatek vody. Těž agresivní expanze odjinud: turkotatarské kmeny v Malé Asii, Arabové na Blízkém východě a v severní Africe (o Evropanech už byla řeč).

Nejdůležitější jsou asi vnitřní příčiny. Civilizace jako životní způsob časem „ztratí dech“. Bez vůle k sebezáchově a v konfrontaci s jinou, vitálnější, podlehne. Připomíná to soutěž biologických populací. Tak vytěsnil krysu potkan a hrdličku evropskou ta balkánská.

Modelovou situací je pro nás zánik starověkého Říma, civilizace technicky pokročilé. Stavěla akvadukty a vícepodlažní domy. Vytvořila pozoruhodný

8 ZÁPAS O DUŠI

právní řád a bohy integrovaných civilizací pojala do svého Panteonu. Prý podlehla barbarům ze severu. Tak jednoduché to není. Antický Řím na sklonku života nedokázal ze sebe vydat pracovní sílu na „špinavou práci“. Zemědělskou výrobu i brannou moc přenechal těm, jimž byla idea římanství cizí. Podlehli kouzlu komfortu. Barbaři pak měli snadnou práci. Unavená civilizace není ochotna usilovat o sebezáchovu. Příčina jejího zániku tkví spíše v „hodnotových preferencích“, tedy v okolnostech morálně psychologických.

Starý Řím nezanikl beze stopy. Za císaře Konstantina přijal křesťanství. Bylo to právě ono, které nám předalo jeho vymoženosti, i když samotné impérium zaniklo. Podstatou křesťanství není organizace provozu na tomto světě, nýbrž zvěstování vztahu mezi Bohem a lidstvem. Ale těm, kdo se toho ujali (církvi), byly kulturní vymoženosti antiky velmi ku pomoci: řecká filosofie, římské právo a správní organizace impéria (která byla předlohou organizace církve). I dnešní kněžská klerika je odvozeninou oděvu římských úředníků. Nezapomeňme na latinu, donedávna esperanto vzdělané Evropy.

Evropa byla velkolepým experimentem. Dokladem budiž výsledek: její civilizace určila tvářnost dnešního světa. Umožnilo jí to křesťanství. Důrazem na autonomii stvoření světa uvolnilo prostor pro svobodný rozvoj vědy (a techniky). Odlišením toho, co je císařovo a co je Boží, umožnilo demokracii. Pomohlo Evropě, aby svým přednostmi překonala despecie neevropského světa.

Poživačníci, kteří nechtějí mít děti

„Co je Božího, Bohu, co je císařovo, císaři.“ V duchovních dějinách Evropy se prosazuje trend – naplno v osvícenství –, s nímž je spojeno zapomení na první část Kristova výroku, tedy slíci důraz na tento svět oproti onomu. Posledních 200 let je triumfem civilizačního pokroku. Těšíme se z jeho vymožeností a opomíjíme stinné stránky. Zba-

ujeme se fyzické dřiny, ale dostáváme se do stále větší závislosti na provozu moderní společnosti. Léčíme nemoci dříve neléčitelné, ale objevují se jiné. Otravujeme si životní prostředí a smírujeme se s rozkladem rodiny. Ve jménu svobody jsme diskreditovali autoritu a ztrácíme vědomí životního smyslu – atd.

Důležitá věc: vymíráme. Sexuální revoluce (popření všech tabu a jejich vydávání za pouhé předsudky) rozpojila biologicky sebezáchovnou spjatost pohlavnosti a reprodukce (orgasmu a plazení). Teď se nám ta „vymoženost“ mstí. Asi před dvaceti lety prohlásil vídeňský imám na adresu Evropanů: „Jste poživační a nechcete mít děti.“ – Aby se populace reprodukovala, je třeba, aby na jednu ženu připadlo (statisticky) 2,1 dítěte. U Čechů je to 1,2. Polovina nezbytného počtu. To znamená, že za jednu generaci se zmenšíme na polovinu. A za další generaci na další polovinu. Chceme-li tomu zabránit, musely by mít dnešní dívky čtyři děti. Pokud ne, budou v roce 2050 tvořit polovinu všech Čechů důchodci.

Ostatní evropské národy na tom nejsou lépe (včetně tradičně katolických Italů nebo Španělů). Aby neklesla ekonomická produkce a senioři pobírali důchody, je nutné počty doplnit. Západní Evropu doplňují migranti z islámských zemí (v roce 2050 budou tvořit třetinu německého obyvatelstva muslimové). K nám směřují hlavně Východoevropané. Nejsou nám kulturně tolik vzdáleni. Kdybychom jejich příliv legalizovali, snížilo by to jejich kriminalitu.

Atomizace versus soudržnost

S migranty z odlišných kulturních prostředí jsou potíže. Jistě, jak z kterých. Vietnamci nejsou tolik problémoví. Jsou pracovití, neagresivní a jejich děti se u nás dobře asimilují. Jejich výkonnost ohrožuje některá naše výrobní odvětví a maloobchod (to je nic proti tomu, až Evropa otevře své trhy Číně). Mnozí Vietnamci jsou však katolíky. Je tu jazyková bariéra, ale ta u druhé ge-

nerace pomine. Měli bychom se snažit o vstřícný postoj (větší potíže jsou s některými migranty z Balkánu).

Značným problémem je migrace z islámských zemí. Vytváří enklávy, kde neplatí mravy a zákony hostitelské země. Nás zatím míjí, asi jen dočasně. V té souvislosti nás napadne radikální islamismus s jeho terorismem. Je nebezpečně destruktivní, jeho budoucnost neumíme odhadnout. Ne všichni muslimové jsou teroristy a ne všechny islámské země terorismus podporují, ale zatím jeho iniciativa vzrůstá.

Před málo lety znepokojil S. Huntington knihou *Střet civilizací*. Zdůrazňuje osudovost střetu islámu se Západem. Ten se zprvu tvářil skepticky, ale ukazuje se, že postřeh byl správný. Ten konflikt prostě existuje. Jeho dějištěm je Blízký východ s Irákem, Bosna a Kosovo, a v jiné podobě západní Evropa.

Máme sklon vidět v tom konfliktu dvou univerzalistických náboženství, křesťanství a islámu. Tak tomu není. Západ už nelze nazývat křesťanským. Spíše jde o konflikt kultury sice moderní, ale úpadkové, vymírající, a jiné, která je vitální, populačně zdatná, a přitom si uchovala důležité tradiční prvky. První je morálně nepevná, sama svá východiska relativizuje či popírá, druhá je morálně zavazující a netolerantní. Západní společnost je atomizovaná, islámská je soudržná. Důležitá okolnost, na přílivu muslimů nezávislá: už půlstoletí ztrácí Evropa schopnost formovat nastupující generaci a předávat jí rodičovské hodnoty. Přibývá emočně deprivovaných dětí v předškolním věku.

Muslimové o dialog nestojí

Mnozí muslimové si ovšem vykládají korán po svém. Ten sice vyznává Boha, Stvořitele nebe i země, ale vnímá ho jako své kmenové božstvo, v jehož jménu velí nakládat s jinovci jako s druhořadými lidmi. Přijímá příkázání „nezabíješ“, ale připouští výjimku, jde-li o obranu víry.

V civilizačním vývoji byl islám předstižen Západem na sklonku středověku.

Je však schopen si vymoženosti západní civilizace osvojit – a prakticky využívat. Jinak ale Západ islámskému světu neimponuje. Jeho panujícími mravy muslim pohrdá. Výmluvně se to projevilo v jedné z veřejných debat v Holandsku po zavraždění filmového dokumentaristy Theo van Gogha, který natočil film o postavení muslimských žen. Účastník debaty, muslim, namítl:

My také nevytrubujeme do světa, že se vaše dcery oblékají jako šlapky a jsou po vůli každému, kdo si zamane.

Západní společnost se smíruje s rozpadem tradiční rodiny. Ta islámská, organizovaná patriarchálně, rodově, případně klanově, vidí v rozpadu rodiny smrtelné ohrožení. Morální kodex fadového muslima, který mu splývá s náboženskou vírou, právním vědomím a s pocitem solidarity mezi muslimy (šaría), je pevně zakotven v jeho svědomí. Je hodnotou, pro niž je ochoten obětovat život. Srovnáme-li jeho morální status s laxní morálkou Západu, musíme mu přiznat v tomto ohledu přednost. On si je toho vědom. Proto jsou úvahy o vzájemném sblížení islámského a západního světa předčasně, ne-li pošetilé.

Západ vyzdvihuje dialog jako cestu k překonávání rozporů. Často jde o pouhou slovní deklaraci. Ale budiž, alternativou dialogu je neústupnost, tedy kulturní, politický či ozbrojený boj. Katolický nekonformní teolog Hans Küng míní, že pro zachování míru mezi civilizacemi je nezbytný mezináboženský dialog. Asi má pravdu, ale je to obtížné. Ani vnitřekřesťanský (ekumenický) dialog není snadný. Ještě méně se daří tomu mezi-náboženskému (díleč úspěchy má dialog křesťansko-židovský).

Muslimové o dialog nestojí. O křesťanství „vědí své“, cítí se dostatečně poučení koránem. Prý ani nemají výraz pro dialog v našem smyslu (jejich termín, který se mu blíží nejvíc, znamená obchodní vyjednávání). Konverze ke

10 ZÁPAS O DUŠI

křesťanství se u nich trestá smrtí. Menšinová křesťanská muslimských zemích jsou občany druhého řádu a občas i obětmi pogromů.

Sebeničící Evropa

Přes toto všechno je tvrzení, že hlavním ohrožením Západu, respektive Evropy, je islám, zdůvodněno jen částečně. Sebeničivý mechanismus vyvinula moderní západní společnost vlastními silami. Ve jménu svobody, která není vyvažována odpovědností, se otevřela hedonistické libovůli, kdy každý sám je měřítkem všech věcí, má svou pravdu a určuje si normy, jimiž se chce řídit. Ta svoboda je ale chimérou, protože evropská společnost je stále závislejší na potřebě zvyšovat hmotný komfort, na rostoucí ekonomice (a na blízkovýchodní ropě). Její společenské vědomí je závislé na většinovém veřejném mínění utvářené nikomu neodpovědnou žurnalistikou.

Je to znát na degeneraci ideje evropské integrace. Původně byla nesena určitým étosem, ekonomika byla na druhém místě. Dnes je to naopak. Jde o životní úroveň, zatímco étos (idealismus) se vytratil. Bylo řečeno, že Evropě chybí duše.

Evropa je vůči svému ohrožení nečetná. Zdá se, že USA reagují jinak. V poslední době tam sílí sebezáchovné snahy o obnovu étosu, jehož tradici tam kdysi založil puritánský protestantismus. Těžko říci, v co vyústí. USA nehrožují tolik muslimové jako „latinos“. Řešením se má stát – jako v Izraeli – plot. I Evropa je uvítala plot, který by oddělil severní středomořské pobřeží od jižního, neboť chudý Jih přichází a předkládá zámožnému Severu účet za poslední půltisíciletí. Západ věhá, zda si cenit více svobody, nebo bezpečnosti. Stoupající ohrožení si časem vynutí to druhé. V praxi to znamená zvýšení kvalifikace i pravomocí policie, tajných služeb, změny trestního řádu apod. (dle možnosti i „plot“). Zapomíná se na důležitý faktor, který už byl zmíněn: na okolnosti morálně psychologické. Co se

tím rozumí? Jiná formace osobnosti, jejich hodnotových preferencí, jejího svědomí, vystřízlivění z okouzlení narcistickou kulturou, což asi není možné bez odpovědného vztahu k transcendentu, bez náboženské víry.

– Petr Příhoda –

s laskavým souhlasem redakce časopisu *Přítomnost*, zima 2007

DRUHÁ ŠANCE PŘESTUPNÍKŮM

Měli by být kazatelé, kteří se dopustili manželské nevěry znovu uvedeni do služby?

Někteří věří, že Boží odpuštění anuluje následky všech hříchů. Tato otázka vyvstává tehdy, když křesťan, který zaujímá vedoucí postavení, upadne do nemorálního hříchu, vyzná jej, činí pokání a chce se vrátit do vedoucí pozice sboru. Provinilec se odvolává na Boží odpuštění s tím, že minulý hřích a přestoupení dobrých mravů nemají žádný vliv při zvažování obnovy působení ve vedoucí roli. Avšak biblický požadavek pro všechny starší a vedoucí je jasný:

- ♦ *Musí ovšem být bezúhonný: věrný manžel, střídavý, rozvázný, pořádný, pohostinný a schopný učit. ... Ať jsou také nejdříve vyzkoušeni, a když se osvědčí, ať potom slouží.*
(1. Timoteovi 3:2,10)

Dobrá reputace se týká celého veřejného života křesťana. Bezúhonnost znamená, že nikdo ve vedoucí pozici nemůže být obviněn, že žije nemravně nebo vede nepoctivý život. Zde se nehovoří o bezhříšnosti, to by ve službě nebyl nikdo. Muž, který je bezúhonný, je někdo, kdo není pošpiněn obvyklými hříchy a skandály, které by jej mohly znemožnit před ostatními lidmi jako vzor zásadové bohobojnosti.

Některé hříchy, obzvláště skandální sexuální hříchy, přinášejí následky a výčitky, které z života nezmizí, i když je přestupek sám odpuštěn (případně zapomenut):

- ◆ *Kdo s ženou cizoloží, nemá rozum, k vlastní kzáte to činí. Sklidí jen rány a hanbu a jeho potupa nebude smazána. (Příslóví 6:32-33)*

Odpuštění sice vrátí kajícího hříšníka zpět k obecenství s Bohem, ale stigma skandálu většinou přetrvává. V takových případech může být duchovnímu vůdci odpuštěno, ale z další veřejné služby se sám diskvalifikoval, protože jeho život již nemůže sloužit jako vzor zbožné počestnosti.

Proč jsou dnešní sbory k sexuálnímu hříchům tak tolerantní? Jsem přesvědčen, že hlavním důvodem je hřích nevíry, který prorůstá církev. Neformální a ležerní křesťanství neočekává od svých vedoucích dokonalost jen proto, aby sami mohli žít bezstarostně svým hříšným životem. S nižšími nároky na svatost, je sbor tolerantnější k hříchu a méně tolerantní k požadavkům svatosti. „Otevřená náruč“ k hříšníkům se odvrací od Boží svatosti – přestává tolerovat Boží nároky, a to nahání hrůzu. Můj přítel Chuck Swindoll (kazatel a autor mnoha knih) na toto téma prohlásil – stačí jeden špendlík, aby praskl balónek. Kdo obětuje čistotu v otázkách mravnosti, ztrácí schopnost vést nařazení.

– www.biblebb.com –

*adaptováno z knihy John MacArthur
Freedom and Power of Forgiveness
(Svoboda a moc odpuštění), str. 67,68*

KŘEST

Nedávno se na nás obrátil jeden čtenář s otázkou křtu. Jak z našeho elektronického dopisování vyplynulo, musel to být někdo z okruhu Církve Ježíše Krista, ti totiž věří a učí, že tělesný křest je naprosto nutný ke spasení. Viz. e-dopisování „Vaše téma“, str. 37. Podívejme se tedy na nutnost křtu a souvislost se spasením.

Někdo je přesvědčen, že pravidelná docházka do sboru nebo do kostela je také spásná nutnost. Jiný zase věří, že bez zjevných sedmi svátostí, sedmi

nařazení, které ustanovil sám Kristus, totiž bez křtu, biřmování, eucharistie, pokání, pomazání nemocných, kněžství a manželství není možné vstoupit do společenství s Bohem. Všechny zjevné, vnější, tělesné úkony, které křesťané i ostatní nábožně založení lidé dělají, mohou být samy o sobě ve své nejniternější podstatě neutrální. Přesto, náš Pán Ježíš Kristus, tento neutrální tělesný úkon nařídil, a každý křesťan má Krista poslouchat, proto by se měl nechat pokřtít s radostí. Křesťan se nechá veřejně pokřtít vodou, ne proto, že musí, ale proto, že chce! Jeho motivem není nařazení a zajištění si spásy; jeho motivem je již spása v Kristu, kterého křesťan následuje, protože Jej miluje a udělá pro Krista vše, co od něj jeho Pán požaduje. Příčina spasení je Kristus, důsledek je zjevný křest. Nikdy naopak. Samotné fyzické pokropení „svěcenou“ vodou, nebo potopení v křtitelnici nebo řece, pokud se spásy křtěného týká, nezapříčiní zhola nic. Kristem nařazený (naordinovaný) křest vodou je veřejné – formální, oficiální přiznání nebo prohlášení věřícího před svědky, že již náleží Kristu, v žádném případě, že teprve po křtu vodou bude Kristu náležet!

Křest je vnější tělesné znamení, obraz, stín, portrét, otisk vnitřní duchovní skutečnosti a tou je Kristus! Když je nový věřící křtěn, tak prohlašuje, že jeho spása vězí pouze a jenom v samotném Pánu Ježíši Kristu, kterému důvěřuje a na kterého spoléhá, čímž oznamuje, že se podřizuje a přeje si, aby byl Pán Ježíš Kristus Pánem (Ředitelem a Direktorem) jeho života!

Musíme mít stále na zřeteli, že to, co se Bohu líbí, a co se počítá, je náš duchovní závazek Pánu Ježíši Kristu, který je viditelně, tělesně zobrazen tělesným křtem vodou. Je to podobné jako se slovy. Nabývají význam teprve v obrazném spojení. Neexistuje neslušné slovo, protože samotné zvuky nepatří do duchovní nebo duševní oblasti, proto jsou ve své fyzikální podstatě

12 ZÁPAS O DUŠI

z hlediska ducha neutrální. Jsou prostě věci, které náležejí do tělesné oblasti a věci, které náležejí do duchovní oblasti.

Existují však neslušné duchovní asociace s neutrálním zvukem slova. Například český zvuk „bič“ je prostě bič na koně. Není v na něm nic, co by nás mohlo pobuřovat. V angličtině stejně znějící slovo „bič“ znamená fenu, čubku, a přeneseně i povětrnou ženštinu, potvoru. Zvuk za svůj rozmanitý význam nemůže; ten je ve své podstatě neutrální. Zjevné slovo je pouze zvuková forma, jež je spojena, asociována s nějakým duchovním nebo duševním pojetím, abychom si v tomto fyzikálním světě zjevili, co máme na srdci, co věží v našem nefyzikálním duchu.

Podobně Bůh Otec měl duchovní koncepci svého viditelného a neviditelného stvoření, „promluvil“ skrze Slovo, skrze Ježíše Krista, skrze 2. osobu věčného trojediného Boha, a vše stvořil Kristovým „slovním“ vyjádřením. Kristus je Boží Slovo, které vyjadřuje pojetí (koncepci) Otcova plánu. Tak jako my komunikujeme slovy, abychom našim posluchačům zjevili nitro, tak Bůh-Otec komunikuje Slovem, tj. Ježíšem Kristem, aby nám zjevil Svoje nitro. Kdo neslyší Boží slovo, Ježíše Krista, nemůže mít ani pojem o Otcově záměru.

Zpět ke křtu. Jde nám o duchovní význam křtu, co skutečně znamená v duchovní oblasti, nebo o fyzikální, tělesnou formu křtu? Jde o duchovní význam, asociaci slova, nebo jen o fyzikální zvuk slova? Co nás opravdu zachraňuje? Fyzikální pokopení vodou, potopení do vody, nebo duchovní skutečnost, kterou význam těchto úkonů zobrazuje a vyjadřuje?

Angličtina používá pro křest výraz „baptism“, jehož základem je řecké sloveso „baptizo“, které se překládá jako křtít a znamená ponořit, potopit, namočit, vsunout. Slovo „Kristus“, ale není kořenem tohoto slova. České „pokřtění“ je výstižnější – ve své podstatě jde o akt ponoření, potopení, namočení – vsunutí do Krista. Jde zde o pokřtění,

tj. „pokřtování“, ne o „povodění“. Kdybych mohl toto slovo vylepšit, aby bylo ještě výstižnější, tak bych jej změnil z „pokřtění“ na „vkřtění“. Skutečné pokřtění, které nás zachraňuje a bez kterého není nikdo spasen, je ponoření, potopení, namočení, vsunutí do Krista, tedy „vkřtění“. Když ponoříme okurky do láku, tak jimi lák prostoupí, a jakou má chuť lák, tak budou chutnat i okurky. Jsme-li „vkřtěni“, potopeni v Krista, potom bychom měli chutnat, vypadat a jednat jako jedná Kristus.

Uvedu názorný příklad: Neumím letět ve výšce 12 kilometrů, neumím se pohybovat tisíci kilometrovou rychlostí. Avšak, „oblekl-li“ jsem na sebe letadlo, tím, že jsem do něho vstoupil, když jsem se do letadla vnořil a vsunul, potom vše, co dělá letadlo, dělám s ním. Stoupá, klesá, zatáčí, obrací se, letí po zádech, dělá vývrtku...

Podobně se vyjádřil Petr, když nám připomněl starozákonní předpotopní předobraz, portrét, křtu:

◆ ... *těm, kteří kdysi za Noemových dnů nechtěli uposlechnout, zatímco Bůh trpělivě čekal, než se postaví archa, v níž se skrze vodu zachránilo jen několik (totiž osm) duší.*
(1. Petrův 3:20)

Archa fyzikálně představovala Ježíše Krista. Byl to tělesný typ Krista. Kdo se octl v arše, byl uchráněn před utonutím. Nikdo, kdo byl v arše, by se na živu neudržel, i kdyby byl tím nejlepším plavcem. Jediné bezpečné místo bylo uvnitř archy. Kam plula archa, tam plulo její osazenstvo. Archa plula na hladině vod, kdo byl v arše, byl proto nad vodou a ne pod vodou. Tak jako byla tehdy fyzická záchrana jen pro ty, kdo byli uvnitř, kdo byli baptizováni, kdo byli pokřtěni do archy, tak dnes je duchovní záchrana jen pro ty, kdo jsou pokřtěni, vkřtěni, potopeni, prostě oblečeni do Krista:

◆ *Všichni jste se vírou v Krista Ježíše stali Božími dětmi. Všichni, kdo jste pokřtěni do Krista, jste se do Krista oblekli. Nejde už o to, kdo je*

Žid nebo Řek, otrok nebo svobodný, muž nebo žena – všichni jste jedno v Kristu Ježíši. (Galatským 3:26-28)

Kdo není v Kristu, hyne duchovně podobně jako každý, kdo bojoval o život mimo archu – zahynul a utonul tělesně. Petr dále upřesňuje:

◆ **Naplněním tohoto předobrazu je křest, který nám teď přináší záchranu – nejde o omytí tělesné špíny, ale o závazek dobrého svědomí před Bohem – skrze vzkříšení Ježíše Krista, ...**
(1. Petrův 3:21)

Stejný obraz platí i dnes – být duchovně ukryt v Kristu, podobně jako byl Noe tělesně uvnitř v arše. Křest do vody nebo vodou nás nemůže zachránit, protože v tom zachraňujícím křtu nejde o omytí tělesné špíny, ale o závazek Bohu – skrze vzkříšení Ježíše Krista! Kropenka, křtitelnice, vana, bazén, řeka, jezero, rybník, to vše se bez hlubšího významu proměňuje v obyčejné tělesné omývání špíny, pakliže křtěnec není znovuzrozen, duchovně pokřtěn a uschován v Kristu.

Malá odbočka: Když zpochybníme archu a celosvětovou potopu a uděláme z ní jen lokální záplavu, budeme se sice líbit evolucionistům, ale zničíme Petrův argument. Potom by tělesná záchrana byla možná mimo archu a podobně, duchovní záchrana by byla možná i mimo Krista. Suchých míst pro „dobré lidi“ bez Krista je na světě přece dost...

Pokračujeme: Petr říká: nejde o omytí tělesné špíny! Křest je vnitřní závazek, totiž být potopen v Ježíši Kristu, být v něm ukřižován, pohřben i vzkříšen! Do Ježíše nevstoupíme fyzickým omytím vodou! Do Ježíše vstoupíme vnitřním závazkem! Křest – *baptizo*, tj. ponoření do Ježíše Krista nás zachraňuje, protože omývá vnitřní špínu a v tomto smyslu musí být pokřtěn každý, aby byl spasen.

Byl jsem pokřtěn, když mi bylo sedm dnů. Na nic si nepamatuji, o ničem jsem se nerozhodoval. Ptám se s Pe-

trem? Šlo mi o dobré svědomí, k němuž jsem se před Bohem zavazoval?: Vždyť mi bylo jen 7 dnů! K tělesnému křtu jsem přistoupil až v 37 letech, až po té, co jsem byl Duchem svatým vtažen do Ježíše Krista – pokřtěn Duchem svatým. Teprve když jsem byl uschován bezpečně v „arše“ Ježíše Krista, byl jsem ponořen do vody řeky Jordánu, abych uposlechl nařízení mého Pána a veřejně se vyznal, že Mu patřím.

Tělesný křest vodou, ať kropením nebo potopením, není podmínkou spásy, ale důsledkem spásy! Nespasený může být pokřtěn vodou třeba stokrát a docílí jenom omytí tělesné špíny – jak řekl Petr. Podstatou není tělesný rituál křtu vodou, ale vnitřní porozumění významu křtu! Ne všichni jsou pokřtěni, a přesto jim nejsou nebeské brány uzavřeny. Např. Iotr na kříži, který vstoupil do Krista (záchranné archy), až ze svého kříže! Na tělesné pokřtění mu přece nezbyl čas! Naopak Stalin i Hitler byli pokřtěni jako děti, ale tento křest vodou je před Božím hněvem nezachránil.

Každou duchovní činnost bychom měli chápat tak, abychom znali kontext a odpověď na otázku CO, KDO, JAK, KDE, KDY a PROC:

1. CO: Křest, který nás zachraňuje je ponoření, vsunutí do Krista. Osobní substance, do které jsme pokřtěni, je sám Kristus. České slovo „křest“ to jasně sděluje:

◆ *Nevíte snad, že když jsme byli pokřtěni do Krista Ježíše, byli jsme všichni pokřtěni do jeho smrti? (Římanům 6:3)*

◆ *Všichni, kdo jste pokřtěni do Krista, jste se do Krista oblékli. (Galatským 3:27)*

2. KDO: Ten, kdo nás křtí, kdo je příčinou našeho spasení, je Pán Ježíš Kristus:

◆ *Na to Jan všem řekl: Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silněji než jsem já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. (Lukáš 3:16)*

14 ZÁPAS O DUŠI

3. **JAK:** Kristus k tomu, aby nás do sebe pokřtil, „vkřtil“, používá osobní nástroj – Ducha svatého. Duch Boží je osobní instrument, kterým Kristus do sebe křtí. V této funkci je vždy zmíněn v instrumentálu (7. pádě) nebo s předložkou „s“.

- ◆ ... on vás bude křtít **Duchem svatým a ohněm.** (Lukáš 3:16b)
- ◆ Jan křtil vodou, ale vy budete brzy pokřtěni **Duchem svatým.** (Skutky apoštolské 1:5)
- ◆ ... jimž jsme se znovu zrodili k novému životu **skrze Ducha svatého** (Duchem svatým); (Titovi 3:5b)

Dnes se v některých denominacích hovoří o „křtu Ducha svatého“ (genitiv, 2. pád). Jako by byl Duch svatý ten, kdo křtí a ne ten, kým Kristus křtí. Duch svatý v genitivu, ve 2. p. je spojen jen s následujícími a podobnými výskyty:

- ◆ ...křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého (Duch svatý zde není křtítel); ...počala z Ducha svatého; ...plný Ducha svatého; ...dostanete sílu Ducha svatého; ...dar Ducha svatého; ...byl plný víry a Ducha svatého; ...rozhodnutí Ducha svatého; ...ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého; ...vaše tělo je chrámem Ducha svatého; ...láska Boží a přítomnost Ducha svatého; ...pečeť zaslíbeného Ducha svatého; ...účastníky Ducha svatého; ...Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého;

Ani jednou „Křest Ducha svatého“. Křest Ducha svatého je teologická slovní vazba, kterou v Bibli nenajdete. Vždy jde o Boží trojedinou Hlavu, která koná vždy součinně: Otec vyvolil, Syn spasil, Duch předsvědčil:

- ◆ Amen, Amen pravím vám, kdo přijímá toho, koho pošlu, [Ducha Svatého] mne přijímá. A kdo přijímá mne [Ježíše Krista], přijímá toho, který mne poslal [Otce]. (Jan 13:20)

Boží součinnost:

- ◆ Až přijde přimlouve [Duch svatý], kterého vám pošlu od Otce, Duch prav-

dy, jenž od Otce vychází, ten o mně [Ježíš] vydá svědectví. (J 15:26)

Duch Boží vydá svědectví o Kristu. Když dostaneme dar Ducha svatého, přijmeme Krista, potom nás Kristus Duchem svatým vloží sám do sebe. Duch svatý je potom v nás, my jsme pokřtěni, uloženi v Kristu.

Představuji si to podobně jako vysouvací anténu o třech segmentech: Otec vyšle Syna a Syn vyšle Ducha svatého. Duch svatý se dotkne srdce člověka, předsvědčí jej, člověk k Duchu svatému přilne, ten se zasune i s věřícím do Ježíše, t.j. druhého, prostředního segmentu, což je opravdový duchovní křest, Ježíš se zasune do Otce, a všichni jsou v jednom! Všichni jsou ponořeni (baptizo) do jednoho. Duchovní křest je nejintimnější propojení! Slova Ježíše to potvrzují:

- ◆ V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně, a já ve vás. (Jan 14:20)

Duch svatý je instrumentální! Jsme předsvědčení osobním instrumentem, samotným Bohem – Duchem svatým! Ježíš nás Duchem svatým pokřtil do sebe, do svého těla, do své církve. Křest je nutnou součástí Kristova velkého pověření jeho lidu. Křest bude vykonáván v jeho Těle, v jeho Církvi až do konce tohoto světového uspořádání. Římanům 6:2-11:

- ◆ (2) ... Jak bychom mohli nadále žít v hříchu my, kdo jsme mu zemřeli? (3) Nevíte snad, že když jsme byli **pokřtěni do Krista Ježíše, byli jsme všichni pokřtěni do jeho smrti?** (4) Křtem jsme s ním pohřbeni do smrti, abychom – tak jako byl Kristus vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou – i my vkročili do nového života. (5) Jsme-li s ním **ztotozněni ve smrti, jistě s ním budeme ztotožněni i v jeho vzkříšení.** (6) Víme přece, že naše staré já **bylo ukřížováno s ním, aby hříšné tělo pozbylo moci, abychom již dále nesloužili hříchu** (7) (kdo zemřel, je přece zbaven hříchu). (8) Když jsme

s Kristem zemřeli, věříme, že s ním také budeme žít. (9) Víme, že Kristus vstal z mrtvých a už nikdy nezemře – smrt nad ním už nemá moc. (10) Svou smrtí jednou provždy zemřel hříchu, ale teď žije a jeho život patří Bohu. (11) **Stejně tak se i vy považujte za mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši, našem Pánu.**

Skutky 2:37-41

- ◆ Ta slova je zasáhla do srdce. Začali se Petra a ostatních apoštolů ptát: „Co máme dělat, bratři?“ (38) Petr odpověděl: „Čiňte pokání a každý se nechte pokřtít ve jménu [do] Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy. I vy přijmete dar Ducha svatého, (39) neboť to zaslíbení platí pro vás a vaše potomky [židy] i pro všechny, kdo jsou daleko [pohany] – kohokoli povolá Hospodin, náš Bůh.“ (40) Dosvědčoval to ještě mnoha jinými slovy a vyzýval je: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ (41) Ti, kdo ochotně přijali jeho slova, se pak dali pokřtít a toho dne se připojilo okolo tří tisíc lidí.

Matouš 28:18-20

- ◆ Ježíš k nim přistoupil a řekl: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. (19) Proto jděte, čiňte učedníky ze všech národů. **Křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého (20) a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Amen.**

Způsob křtění vodou:

Přesný způsob křtění vodou není popsán. Jsem přesvědčen, že ani není důležitý. Důležitý je závazek toho, kdo je křtěn. Vše ovšem nasvědčuje tomu, že potopení do vody lépe symbolizuje potopení (baptizo) do Krista, než pouhé polítní nebo pokropení vodou. I Jan Křtitel nebo Filip křtili v řece nebo hlubší vodě:

- ◆ *A jak jeli, cesta vedla kolem nějaké vody. Tehdy komoří řekl: „Pohled,*

*voda. Nemohl bych být pokřtěn?“ (37) Filip odpověděl: „Věříš-li celým srdcem, je to možné.“ „Věřím, že Ježíš Kristus je Boží Syn!“ řekl na to komoří (38) a nechal zastavit vůz. Oba, Filip i komoří, **sestoupili do vody a Filip ho pokřtil.** (39) **Když vystoupili z vody, Hospodinův Duch uchvátil Filipa a komoří ho už nespátřil; jel tedy svou cestou a radoval se.** (Skutky 8:36)*

Křest do vody je stínem a portrétem opravdového křtu do Krista. Klíčovým prvkem Kristova **nařízení** je ponoření do vody, což symbolizuje smrt, pohřbení a vzkříšení Ježíše Krista a nás v Něm (Ř 6:2-11). Jde o veřejné vyznání víry, z něhož plynou určité závazky a pověření. Každý věřící je kněz:

- ◆ **Vy jste však vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný do vlastnictví, abyste hlásali ctnosti Toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.** (1. Petrův 2:9)

Proto je každý věřící oprávněn pokřtít svého nového bratra v Kristu. Poněvadž křest vodou je formální vyznání víry a některé křty zaznamenané v Písmu byly provedeny v soukromí, viz etiopský dvořan, tak není nutné, aby každý křest byl veřejný. Každý nový věřící by měl dychtit po křtu vodou, protože chce poslouchat nařízení svého Pána. Kdo nedychtí po křtu vodou, snad ani nechápe svůj zachraňující křest v Kristu... Křest není omezen místem, dobou ani významem. Bude s námi až do skonání tohoto věku:

- ◆ *Ježíš přistoupil [k apoštolům] a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28:18-20)*

AMEN

– pst –

kázání v CB, Dejvice, červenec 2008

VÝZNAM STUDIA Ježíšova vztahu k Písmu

1.1 Proč je důležitý Ježíšův vztah k Písmu

- ◆ *Jako milované děti následujte Božího příkladu. (Efezským 5:1)*

Apoštol Pavel vyzývá Efezské k tomu, aby následovali Božího příkladu. Vyzývá je, aby svým chováním napodobovali chování Boží. Tato výzva předpokládá, že známe Boží chování a Jeho charakter. Tento Boží charakter nám neuvýrazněji odhaluje Boží slovo, a tak studiem Bible může člověk poznávat Boží chování a napodobovat jej. Nicméně musíme přiznat, že mezi námi a Bohem je zásadní rozdíl, a proto pro nás není vždy jednoduché rozpoznat, jak ho máme napodobovat. Zdaleka nejjednodušší cesta, jak napodobit Boží chování, je sledovat a následovat příklad Ježíše Krista. (1Tm 1:16; 1Pt 2:21) Je to totiž Ježíš Kristus, kdo je jak Bohem, tak člověkem a žil na této zemi. Právě proto, že Ježíš je rovněž člověkem a že prožil situace, které prožíváme i my, je pro nás téměř automatické, že se nejdříve snažíme učit od Něj. Je pro nás mnohem jednodušší následovat Ježíšův příklad než obecně příklad Boží.

Co víc, Bůh nám dokonce dává příkaz, abychom Ježíše poslouchali v tom, co říká. Sám Bůh Otec na hoře proměnění řekl:

- ◆ *Toto jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouchejte. (Matouš 17:5)*

Právě proto, když narazíme na jakýsi problém, ptáme se, zda se s tím problémem setkal Ježíš, co o něm učil a jak jej řešil. Zajímá nás Ježíšovo učení o manželství, o výchově dětí, učíme se od něj odpouštět, kázat, učit či evangelizovat. Přestože se tyto pravdy učíme stejně věrohodně z celé Bible, často se zaměřujeme nejdříve či nejdůkladněji právě na Ježíšovo učení v té či oné oblasti. Teolog John R.W. Stott je stejného názoru:

Od Ježíše získáváme pochopení Boha, nás samých, dobra a zla, služby a cíle, času a věčnosti, nebe a pekla. Naše chápání každé problematiky je závislé na Ježíšově učení. ... A to platí také o Bibli.“

1.2 Způsob studia

Ježíšova vztahu k Písmu

Když se tedy snažíme studovat, čím je Bible, jaký k ní máme mít vztah a jak ji používat, logicky se nejdříve díváme na Ježíše. Můžeme očekávat, že právě u Ježíše najdeme odpověď na otázku, čím Písmo opravdu je. Werner Gitt, profesor z Braunschweigu, konstatuje:

Kristus je jedinečným klíčem k porozumění Písmu. Biblicky věrné porozumění Písmu je proto identické s Ježíšovým porozuměním Písmu.

Rozhodl jsem se proto vypracovat studium evangelií, kde bych zkoumal, jaký byl Ježíšův vztah k Písmu.

Je mi samozřejmě jasné, že mnoho biblických učenců zastává názor, že není možné vědět, co přesně Ježíš učil. Pokud by byla pravda, že z evangelií nedokážeme o Ježíšově učení zjistit nic nebo téměř nic, pak tato práce nemá žádný význam. Pokud ovšem jsou historické záznamy evangelií plně nebo alespoň částečně pravdivé, pak tato studie má smysl, neboť existuje opravdu velké množství informací týkajících se Ježíšova vztahu k Písmu. Vztah Ježíše k Písmu se budu snažit vyzorovat ze všech čtyř evangelií a to bez jakékoli diskriminace. To znamená, že veškerá evidence bude považována za stejně hodnotnou a nebude brán ohled na kritické přístupy k jednotlivým pasážím. Jsem přesvědčen, že i ti, pro které jsou mnohé části evangelií zpochybnitelné, jistě naleznou spoustu důvěryhodného materiálu zabývajícího se Ježíšovým vztahem k Písmu. Historicitu evangelií zde obhajovat nebudu. To není obsahem této studie a rozsah této problematiky je tak závažný, že jej nelze zmínit pouze okrajově.

Rozhodl jsem se taky, že se pro účely této práce budu snažit k evangeli-

ím přistoupit pouze jako k historickému záznamu z prvního století, kde očiti svědkové zaznamenávají život Ježíše. Kdybych pro účely této studie neomezil mé chápání evangelií na historický záznam, dostal bych se do argumentační smyčky. Základem mé argumentace by totiž bylo tvrzení, že Bibli považuji za Boží slovo, protože ona sama o sobě tvrdí, že je Božím slovem. A to je pro mnohé nepřijatelné.

Proto pro účely tohoto studia k evangeliím přistupuji jen jako k historickému dokumentu, který mi odhaluje historickou osobu Ježíše Krista. Tyto historické záznamy mne vedou k přesvědčení, že Ježíš je Syn Boží. Jinak si totiž Jeho chování a učení nelze vyložit. Pokračuji a učím se od Ježíše a hledám odpověď na otázku, zda mi tento historický záznam můž e ukáza t něco o Jeho vztahu k Písmu. Při samotném studiu a rozboru textů evangelií se řídím zásadou Johna W. Montgomeryho, který řekl:

Při rozboru musíme naslouchat tomu, co říká text, a ne předpokládat podvod nebo chyby, dokud se autor sám neusvědčí tím, že bude protřečít sám sobě nebo známým faktům.

1.3 Kritika aplikace Ježíšových postojů

Někteří teologové se snaží naznačit, že z Ježíšova učení nedokážeme přesně pochopit, co ze Starého zákona Ježíš přijímá a co nikoli. Tvrdí, že fakt, že Ježíš mluví o osobách, které známe z Písma, nezbytně neznamená, že věří v jejich historicitu. Saarnivaara vysvětluje přístup těchto teologů:

Liberální kritikové běžně vysvětlují, že se Ježíš buď přizpůsobil názorům, jaké měli Jeho vrstevníci bez toho, aby se je pokoušel opravit nebo se vzdal své božské moudrosti do té míry, že nebyl schopen posoudit otázky týkající se Starého zákona a jeho historie.

První argument tvrdí, že Ježíš prostě nechtěl své posluchače nahnávat, a proto je vědomě nechává věřit, v co vě-

ří, a navíc je utvrzuje v jejich přesvědčení. Toto však nemá velikou váhu ve světle Ježíšovy ostré kritiky tradice, která byla přidávána k Písmu. Židé se sice nesnažili přidat své tradice do kánonu, ale v realitě jim přiznávali téměř stejnou moc. Proto Ježíš velmi ostře a často kritizuje cokoli, čemu se přisuzuje autorita srovnatelná s autoritou Písma. Dobře viditelné je to právě při Jeho sérii kázání na hoře, kde vidíme, jak obezřetně Ježíš odděluje Boží zákon od pozdějších dedukcí, které z tohoto zákona byly vyvozeny.

Snad nejvýraznějším příkladem toho, že Ježíš tíše netoleroval chyby vrstevníků, můž e být rozprava s farizeji a zákoníky tak, jak ji zaznamenal evangelista Marek:

◆ *Farizeové a zákoníci se ho zeptali: „Proč se tvoji učedníci neřídí podle tradice otců a jedí znesvěcujícíma rukama?“ Řekl jim: „Dobře prorokoval Izaiáš o vás pokrytcích, jak je psáno: 'Tento lid ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marná je zbožnost, kterou mne ctí, učíte naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.' Opustili jste přikázání Boží a držíte se lidské tradice.“ (Marek 7:5-8)*

Ježíš tady nekritizuje nezbytně tradici samotnou, ale fakt, že lidé opustili „přikázání Boží“ a drželi se „lidské tradice.“ Pomineme-li všechny další významné závěry, které z Ježíšova výroku můžeme vyvodit, pak vidíme, že Ježíš nepřijímal automaticky všechno tehdejší učení, ale trval na následování a dodržování Písma. Písmu se nic nemůž e vyrovnat a hlavně Písmo nemůž e být ničím nahrazeno.

Také vidíme, že Ježíš nedovoluje, aby byl spojován s jakýmkoli národnostními očekáváními a tyto falešné představy rovněž potírá. Wenham píše:

Byl připraven jít na kříž za to, že se vzpíral obvyklým nepochopením. Jistě by zřetelně oddělil směsici Boží pravdy a lidské chyby v Písmu, pokud by si myslel, že existují.

18 ZÁPAS O DUŠI

Opak je pravdou. Nejen, že Ježíš nikdy takový problém ani nenaznačuje. Co víc, Jeho neustálé používání Písma ve všech důležitých situacích je dosti zřetelným důkazem toho, že na něj absolutně spoléhal. Při tom všem navíc tvrdil: „Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona.“ (Mt 5:18), „Spíše pomine nebe a země, než aby padla jediná čárka Zákona.“ (L 16:17), „Písmo nemůže být zrušeno.“ (J 16:17, NBK) Wenham vysvětluje Ježíšovo naprosté přijetí starozákonního kánonu:

Skutečnost, že to bylo Jeho vlastní stanovisko a ne pouze postoj ad hominem, který přijal tím, že se přizpůsobil svým posluchačům, je vidět na Jeho používání Písma, když čelil ďáblu. Fakt, že tento Jeho postoj nebyl pouze výsledkem Jeho lidského omezení, je vidět na tom, jak velký důraz klade na Písmo po tom, co byl vzkříšen.

Představa, že by se Ježíš v otázce vztahu k Písmu přizpůsobil tendenčním názorům, je tedy jen velmi těžce prokazatelná. Naopak, je velmi nelogická a nesystematická. Vidíme, že Ježíš často kritizuje tendenční názory, používá Písmo jako mocný a autoritativní nástroj a nikdy Písmo nekritizuje ani neopravuje. Toto jsou důkazy, které manifestují, že tento první argument kritiků je nepřijatelný.

Druhý argument kritiků, který tvrdí, že Ježíš se vzdal své moudrosti vzhledem k historicitě Písma, rovněž ztrácí svou váhu, když se zamyslíme nad tím, jak intenzivně a fundovaně Ježíš používal Boží slovo. Když Ježíše pozorujeme, je nám jasné, že rozuměl Písmu mnohem více než kterýkoli z lidí. Je naprosto nepředstavitelné, že by žil v ignoranci v otázkách historicity Písma a byl obdařen takovou moudrostí v jeho výkladu. Tyto možnosti si odporují a nejsou slučitelné. Pinnock si všimá:

Jeho (Kristovy) zmínky o učením Písma, přímé či nepřímé, zjevné či sotva patrné, nám obstarávají ne-

ořesitelný důkaz nejen o Jeho naprosté znalosti celého textu Písma, ale také o Jeho vyhodnocení Písma jako božské pravdy.

Když se tedy zamyslíme nad oběma kritickými přístupy, tak vidíme, že dokazují, že Ježíš buď lidi podváděl vědomě a utvrzoval je v jejich falešném přesvědčení nebo prostě o sobě učil něco, co nebyla pravda, protože neměl takové poznání, jaké tvrdil, že má. (J 3:11; J 18:6; J 14:6) Obě dvě tyto varianty vedou k uznání toho, že Ježíš nebyl tím, kým se vydával. Tak to vyjádřil i Stott:

Tyto teorie představují Ježíše jako buď podvodníka nebo blouznivce. A pokud by tedy tyto teorie byly pravdivé a dokazatelné, tak v tom případě nám Ježíš nemá co nabídnout.

Nicméně, tuto diskuzi nelze ukončit jinak než prohlášením, že tyto teorie jsou pouhé nepodložené a nedokazatelné pokusy zdiskreditovat Ježíšův postoj. Stejně se vyjadřuje i Stott:

Ve světle těchto pomlouvačných spekulací musíme pokračovat v ujišťování, že Ježíš věděl, co učil, že to mínil vážně a že to, co učil a jak to myslel, je pravda.

1.4 Důvod pro studium významu Písma

Hlavním důvodem pro toto studium je fakt, že v křesťanských kruzích, a to především mezi teology a pastory, dochází k odklonu od tradiční víry ve verbální inspiraci, neomylnost a autoritu Písma. To znamená, že dochází k diskuzi o samotném základu křesťanské víry. O to důležitější je objektivně se touto problematikou zajímat a nalézt odpověď na palčivou otázku, zda Bible je či není Božím slovem. Je třeba si odpovědět na otázku, zda tedy dochází k odhalení zásadního omylu a podvodu v historii lidstva nebo zda jde „pouze“ o další satanův útok na církev.

V církvi nebylo období, kdy by nebyla pod satanovými útoky. Pokud však je toto další satanův útok, pak jej můžeme nazvat nejnebezpečnějším. Proč? Pro-

tože napadá samotný základ křesťanské víry, Boží slovo. Doktrína Božího slova je nejdůležitější ze všech, protože všechny ostatní z ní vycházejí. Pokud dojdeme k závěru, že Bible není Boží slovo, pak církev nemá důvod pro svou další existenci.

Připojme ještě krátké ohlédnutí do historie. Reformace v čele s Lutherem je známá tím, že stavěla veškerá svá tvrzení na Bibli. Přesto v Augsburském vyznání ani v Lutherových katechismech nenajdeme samostatně pojednání o Písmu. Příčina netkví ve faktu, že by to snad nebylo důležité, ale v tom, že to, čím je Písmo, nebylo v tomto období vůbec diskutováno a pozice Bible byla v tehdejším křesťanském světě neochvějná. Později, ve Formuli svornosti vidíme, že si reformní teologové uvědomili potřebu jednoznačně definovat, že Bible je naprostým základem veškerého učení i života. Proto jako naprosto první větu ve Formuli svornosti čteme:

Věříme, učíme a vyznáváme, že jedinečným pravidlem a vodítkem, podle něhož mají být posuzovány a rozsuzovány jak všechny nauky, tak i učitelé, jsou sama prorocká a apoštolská Pisma Starého a Nového zákona. Jak stojí psáno:

'Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.' (Ž 119, 105) A u svatého Pavla: ‚Kdyby sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium, budiž proklet!' (Ga 1,8) Zato jiné spisy, učitelů starých i nových, ať již jakéhokoli jména, nemají být k Písmu svatému stavěny na roveň. Naopak mu mají být všechny vespolek podrobovány ...

Samozřejmě toto zásadní reformační učení bylo v minulosti opakovaně překrouceno a deformováno. Z mnoha různých teologických směrů zmiňme alespoň jeden – neo-ortodoxii. Zatímco klasický liberalismus popíral hodnotu Bible, neo-ortodoxní teologové mluví o „znovuobjevení Bible.“ Za otce neo-ortodoxie je považován Karl Barth. Je-

den ze základních pilířů Barthovy teologie by se dal charakterizovat jeho citátem:

Odděleně od Ježíše Krista a bez něj nemůžeme říci nic o Bohu a člověku a o jejich vzájemném vztahu.

Zde jasně zaznívá návrat k Ježíši Kristu, nicméně už zde je viditelný Barthův problém s Bibli jako Božím slovem, které nám objektivně předává poselství o Bohu, člověku a jejich vzájemném vztahu. Barth často mluví o teologii Božího slova, ale teologie Božího slova je podle něj odlišná od teologie Bible. Profesor David L. Smith definuje Barthovo trojí chápání Božího slova:

1. Zvěstované slovo – kázání Božího zjevení; 2. Zapsané slovo – lidský záznam Božího zjevení; 3. Zjevené slovo – Bůh se zjevil v Ježíši Kristu.

Podle Bartha Bible není Božím slovem, ale pouze svědkem o osobě, o Ježíši Kristu; lidští autoři Bible píšou jako omylní a chybní lidé, jako jsme my; Bible není Božím slovem, ale stává se Božím slovem, když Duch svatý působí na čtenáře. Jsme vděční za Barthovu tvrdou kritiku liberalismu a návrat ke studiu Bible, ale je tragické, že Barth takto odmítl přiznat Bibli autoritu Božího slova. Lightner se ptá:

Pokud Božímu zjevení, tak jak je zapsáno v Bibli, nemůžeme bezvýhradně důvěřovat, jak potom rozpoznáme, kdy mu můžeme důvěřovat a kdy ne?

Chybí cokoli objektivního a Boží slovo je zamířeno, nedosažitelné a nejisté. A tak můžeme říct, že neo-ortodoxie není ortodoxní. Jak s oblibou říká můj profesor systematické teologie Francis Monseth, neo-ortodoxie není ani nová ani ortodoxní.

Objektivně musíme konstatovat, že jisté kritické názory na konzervativní pohled vůči doktríně Božího slova neminuly ani naši církev a neo-ortodoxie mnohé teology silně ovlivnila a ovlivňuje. Nejednou bývaly či současný farář dává najevo, že nepřijímá konzervativ-

ní, ortodoxní či chcete-li reformační pohled na Písmo, ale ve svém přístupu k Bibli je více či méně skeptický a kritický. Není se co divit, protože právě tomu je většina našich studentů teologie s vědomím naší církve vyučována na fakultách, kde studují. Nutno rovněž podotknout, že jisté kritické názory se projevily i v oficiálních publikacích církve. Gustav Szurman ve své příručce pro konfirmandy definuje vztah Bible a Božího slova po vzoru Bartha. Píše:

Bible obsahuje Boží slovo.

Proto považují toto studium za velmi důležité a zároveň vnímám obrovskou potřebu, aby naše církve svůj vztah k Písmu jednoznačně definovala.

V současné době je mnoho těch, kdo zvětšují pravdy z Božího slova, ale zároveň nepokládají Bibli za bezchybnou a naprosto autoritativní. Lightner o takovém počínání říká:

Je to ryzí teologická dvojsmyslnost a intelektuální nečestnost, když někdo neuznává autoritu Bible a ve stejné době hledá útočiště v jejím učení ohledně jiných problémů, jakkoli důležité by mohly být.

Ve skutečnosti existují pouze dva postoje. Buď Bibli přijmeme jako Boží slovo, nebo ji nepřijmeme vůbec. Jsem si jist, že Ježíš, který je Božím Synem, nás mnoho naučí a že chceme sdílet Jeho názor. Jak řekl Jacob A.O. Preus:

Toužíme milovat, co On miloval, nenávidět, co On nenáviděl, dělat, co On dělal, žít, jak On žil. A tyto touhy máme, protože Ježíš nás spasil a protože je náš Pán.

*Vztah Ježíše Krista k Písmu
a jeho využití v díle spásy, Kapitola 1
Práce Pro Ministerio*

Vypracoval: Ing. Michal Klus, M.Div
Odkaz Ježíšova postoje v dnešní době (5. kap.) byl otištěn v ZOD 91/07, str.1.

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, ... (2 Timoteovi 3:16)

BLIŽŠÍ POHLED Na výzvu „jít dopředu“

*Biblický pohled
na působení Boha a manipulace lidí*

Několik slov o autorovi:

Carey absolvoval farmacii na University v Houstonu v r. 1977. V r. 1984 prodal svoji lékárnu a stal se zaměstnancem jednoho sboru v Texasu – ředitelem křesťanské školy a vedoucím sborových chval. V roce 1990 přišel do Kalifornie studovat na The Master's Seminary – semináři, kde získal univerzitní hodnost v oboru teologie. Součástí jeho služby je vyučování biblického poradenství. Autor je ženatý a s manželkou mají čtyři děti.

Toto téma přednesl na výroční kazatelské Pastorační konferenci pořádanou Grace Community Church, kam přijíždí každoročně několik set kazatelů z různých míst USA i ze zahraničí.

Zřejmě je mezi vámi mnoho těch, kdo používají pravidelně nebo občasně během služby výzvu „k rozhodnutí vyznat víru – jít dopředu“. Prosim pochopte, že nezkouám vaše motivy a jsem přesvědčen, že jsou opravdové a nefalšované. Sám jsem v prostředí takových výzev vyrůstal a ve skutečnosti jsem mnohé během výzvy doprovázel. Ale chci být upřímný; časem jsem dospěl k názoru, kdy jsem začal mít o používání podobných výzev jisté pochybnosti. Došlo to tak daleko, že mám velké obavy, že podobné praktiky propagují povrchní víru. Jak jinak si vysvětlíme, že tolik lidí mizí ve světě, i když se rozhodli veřejně vyznat svoji víru.

Jak jsem již řekl, nezkouám motivy nikoho z vás, ani se nesnažím na někoho zaútočit, pouze vás chci povzbudit k zamyšlení a současně vysvětlit, jaký je pohled našeho sboru, a odpovédět na častou otázku, proč nedáváme příležitost k rozhodnutí skrze veřejnou výzvu. Prosim, přijměte tuto problematiku ve stejném duchu. Chci, abyste věděli, že jsme bez výhrad po-

dle Písma pod svatým příkazem zvěstovat dobrou novinu všem lidem, stejně jako Pavel ve Skutcích 17:3-5:

♦ *Vysvětloval a předkládal jim, že Mesiáš musel trpět a vstát z mrtvých a že „toto je Mesiáš: Ježíš, kterého vám kážu!“ Někteří z nich se dali přesvědčit a připojili se k Pavlovi a Silasovi stejně jako velké množství zbožných Řeků i nemálo předních žen. Těch Židů, kteří neuvěřili, se ale zmocnila žárlivost.*

Vidíme, že Pavel během kázání vyzývá všechny lidi k pokání a stejnou metodu zvěstování evangelia bychom měli používat i my. Naší povinností je trpělivě vyučovat základní skutečnosti, které vedou k pokání, víře a spasení. Naší povinností je vyhledávat a vyzývat všechny, aby uvěřili Kristu a činit z nich učedníky. To je přirozená součást duchovní služby. To platí bez výjimky. Za tím stojíme, tomu věříme a to vyznáváme! Písmo nás vyzývá a pověřuje ke službě:

♦ *Ježíš k nim přistoupil a řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte, křtěte učedníky ze všech národů. Křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“ (Matouš 28:18,19)*

Věřím, že jako kazatelé máme vyzývat lidi, aby se nad svým životem zamysleli a reagovali. Věřím, že je nutné vyžadovat rozhodnutí od těch, kteří nám naslouchají. Neměli bychom ponechat nikoho v domnění, že „Bohu nezáleží na tom, zda člověk činí pokání, zda uvěří nebo ne.“ Nemohou do nekonečna vše jen zvažovat, přemýšlet a odkládat. Právě naopak. Měli bychom v nich zanechat pocit, že jde o nejdůležitější rozhodnutí na světě. Kazatel má svobodu, aby nabádal, vyzýval, zapřísahal posluchače všemi způsoby. On je vyslanec velkého Krále a jeho úkolem je vést člověka k usmíření s Bohem.

Pro vzájemné pochopení musím říci, že rozlišuji mezi pojmem „jít dopředu“ a výzvou k rozhodnutí následo-

vat Krista; to je to, co budeme společně zkoumat. Předkládat výzvu evangelia k pokání není totéž, není to ani synonymem „kroku vyznání víry“ nebo veřejné reakce jít dopředu. Co tedy míním, když hovořím o výzvě „jít dopředu“?

Uvedu několik ilustrací, které nám pomohou lépe popsat danou skutečnost. Netvrdím, že jsou platné v každé situaci; pokusím se předložit některé způsoby, s nimiž se během veřejného vyznávání víry můžeme setkat.

Atmosféra výzev – obvykle hraje tichá hudba, kazatel se modlí a promlouvá k přítomným. Ti, které obviňuje jejich svědomí, vědí, že by měli odpovědět na Boží působení ve svých srdcích, jsou vyzváni, aby „sklonili své hlavy, zavřeli oči, ... aby se nikdo nerozhlížel kolem, ...“, znějí naléhavá slova, aby ten, kdo cítí znepokojení, na okamžik zvedl svoji ruku. Následují slova směrem k těm, kteří zvedli ruku: „...vy, kteří jste zvedli ruku, podívejte se mým směrem, teď budu promlouvat přímo k vám. Nechci vás uvést do rozpaků; jen vám chci říci ...“. Ten, kdo zvedl ruku a podíval se směrem na pódium, může být svým svědomím puzen, aby vyšel směrem ke kazateli a poradcům, kteří jsou již připraveni přivítat a promluvit si. Znovu jsou ujištěni: „...nechceme vás uvést do rozpaků; jen se s vámi chceme modlit. Je to důležitý krok, který musí učinit každý sám...“

Vyškolení a předem určení poradci v tuto chvíli opouštějí svá místa a jdou uličkou dopředu, kde se zastaví nebo pokleknou. Jde o strategický moment – poradci směřují dopředu ke kazatelně, aby zaujali místo. Jejich příklad je povzbuzením pro váhající, aby také vyšli. Sám jsem byl k této službě vyzván slovy – „potřebujeme 10-15 poradců, kteří vyjdou, začnou se modlit a to uvede další lidi do pohybu.“ Chvilé mezi výzvou kazatele a soustředěním těch, kteří vykročili, provází působivá „hymna pozvání a přijetí“ ..., vhodných je ve zpěvníku celá řada. Následuje rozhovor s poradcem a společná modlitba.

22 ZÁPAS O DUŠI

Některé sbory používají výzvu během každé bohoslužby. Na závěr, během zpěvu, je člověk vyzván k tomu, aby odevzdal svůj život Bohu, přijal Krista, vedl rozhovor s kazatelem nebo poradcem, stal se členem sboru, Výzva „jít dopředu“ může mít mnoho funkcí – činit pokání, uvěřit, vrátit se ke Kristu, ... Když nikdo nepřijde, výzva k vyznání se uzavírá; pokud někdo přišel, je obvykle přivítán a představen sboru. Obvykle nevíme, zda svůj život Kristu odevzdal nebo ne.

Existuje mnoho způsobů, některé jsou extrémní, jiné jen naznačují, co by člověk měl udělat. Zkusme se podívat na to, kdy a jak tento způsob výzev začal. O počátcích veřejných výzev existuje mnoho dohadů. Většina souhlasí s tím, že vznikl někdy kolem r. 1830, pod vedením nebo z popudu Charlese Finneyho, jenž tento způsob zpopularizoval a nazýval jej „lavice kajčnická“. Dříve byl obdobný způsob používán jen zřídka. Například kalvinistický kazatel Wheelock volal sklíčené, jak sám říkal, aby se přemístili do první řady, což mělo být „příhodnější místo k rozhovoru“, „aby poradil“ nebo „vyzval“ k něčemu.

Když se podíváme do historie, vidíme, že ve skutečnosti to byl Finney, kdo s touto praktikou začal. Z pozdější historie víme, že jeho příklad následovali další evangelisté a kazatelé: Billy Sunday, D.L. Moody a obzvláště Billy Graham ... se přičinili, aby způsob výzev ke „kroku vyznání víry – jít dopředu“ se rozšířil a začal být všeobecně přijímán. Myslím, že mohu říci, že to byl právě Billy Graham, kdo měl největší vliv na to, jak se veřejných výzev používá dnes. Ti, kdo tento způsob používají a praktikují v obdobné formě, jistě namítnou, že mají důvody, proč výzvu zařazují do služby, i když se nic podobného až do r. 1830 nedělo. Vycházejí z Písma a říkají, že apoštol Pavel dělal totéž – nabádal k veřejnému vyznání:

◆ *Vyznáš-li svými ústy, že Ježíš je Pán, ... vyznání ústy pak vede ke spáse. (Římanům 10:9-10),*

Ježíš nás opakovaně říká:

◆ *Pojď a následuj mě.“*

Co jiného tedy říká, než aby se přidali. Sborová obhajoba této praktiky zdůrazňuje, že umožňuje organizovanou cestou představit nové věřící, aby se zařadili do sboru. Jinými slovy namítají, když veřejná výzva „jít dopředu“ na konci bohoslužby není, jak mohou lidé veřejně vyznat víru a přijmout Krista, nebo jak se mohou stát členy sboru? Ve chvíli veřejného předstoupení před celý sbor se odehrává něco, co pomáhá ziskat ujištění, že člověk svým rozhodnutím oslavuje Boha a že i Bůh toto rozhodnutí ctí.

Vzpomínám si na jednu bohoslužbu před lety. V tomto sboru bývala bohoslužba ve středu večer skromná; byly to chvíle zbožného ztišení a modlitebního setkání, kde se malé skupinky modlily za ostatní. Po skončení se rozcházelí do svých domovů.

Vše bylo prosté a jednoduché. Začínalo se písní, aby každý věděl, že má zaujmout své místo. Bylo přečteno několik veršů a pak jsme se všichni ztišili a modlili se. To bylo vše.

Tuto středu, na konci pobožnosti kazatel všechny vyzval, aby sklonili hlavy, požádal o klavírní doprovod a hymnu k vyznání. Bylo to zvláštní – ve středu večer? Byl to maličký sbor, 20-30 lidí; kdyby mezi námi byla nová rodina, jistě bych si jí všiml. Napadlo mě, někdo se asi chce stát členem sboru. Dříve jsme to dělali tak, že kazatel řekl lidem, že pokud se chtějí stát členy sboru, mohou přijít dopředu. Zastúpili jsme jednu nebo dvě sloky hymny, pak se rodina vrátila na svá místa, ... zpěv ustal a kazatel rodinu představil a přivítal je jako nové členy.

Obhajoba výzvy tohoto způsobu dále vychází z představy, že spasení i nespasení ve sboru mají viditelný důkaz, že Bůh mezi nimi pracuje. Je to povzbuzení pro sbor – vidí Boha v akci! Usvědčuje nevěřící a povzbuzuje věřící. Bůh je mezi námi a působí. Musím být upřímný a přiznat, že když lidé na výzvu

nereagují, mívám opačné pocity; týden co týden předchází výzvu píseň, atmosféra houstne, ale nikdo se ze svého místa nehne. Občas se může stát, že přijde někdo, kdo potřebuje modlitbu nebo chce svůj život znovu odevzdat Kristu; to je vše.

Vzpomínám si na chvíle v malém sboru, kde byla výzva nejen součástí nedělní služby, ale i večerní – a nikdo nereagoval. Občas se objevil jednotlivec jako kapka rosy po týdnech sucha a naléhání; vyšla žena staršího, aby se za něco pomodlila. Kazatel byl tím stavem velmi sklíčený.

Můj druhý nejhorší životní zážitek výzvy „jít dopředu“ se odehrál v tomto sboru, když jsem byl druhým kazatelem. Kazatel se rozhodl, že lidé musí vyjít ze svých židlí. Když se opět po několika slokách nikdo nepohnul, řekl: „Dnes to uděláme následovně. Pokud mě máte rádi a podporujete mne jako svého pastýře, přijďte dopředu ke mně. Chci, abyste mi podali ruku a řekli mi, že za mnou stojíte.“ A tak se začali lidé ve svých řadách pomalu a neochotně zvedat, aby se vydali na cestu „jít dopředu“. Pouze tři lidé zůstali na svých místech. Já, moje žena a třetí byla sekretářkou sboru. Smutné, což? I taková výzva může vyvolat opačnou reakci.

Myslím, že odpověď na obavy a uvedené důvody, které zdánlivě ospravedlňují tyto praktiky a s tím spojené problémy, stojí za zvážení.

1. V Písmu nenajdeme žádný příklad nebo příkaz, který by odpovídal současnému veřejnému pozvání k vyznání. Znovu opakují, Kristu oslovoval a vyzýval lid veřejně. Je pravda, že sám řekl:

◆ „*Pojď a následuj mě.*“ ... *Kdokoli mne vyzná před lidmi, toho i já vyznám před svým Otcem v nebesích.* (Matouš 10:32),

ale z toho nemůžeme vyvodit, že šlo o výzvu, která někomu povede k ujištění o spasení. Ježíš zval lidi, aby šli k Němu, aby následovali, ale ani On, ani nikdo z apoštolů nikdy nikoho ne-

vyzýval, aby předstoupili před ostatní na svědectví toho, že se nějakým způsobem rozhodli. Skutečností je, že Kristus nikdy nehovořil o tom, že jde o jednorázové veřejné rozhodnutí, že jde o výzvu k řešení osobních problémů, ale o naprosté odevzdanosti a následování po celý život:

◆ *Nemyslete si, že jsem přišel, abych na zem přinesl pokoj. Nepřišel jsem přinést pokoj, ale meč. Přišel jsem, abych rozdělil 'člověka proti jeho otcí, dceru proti matce a snachu proti tchyni. Člověk bude mít nepřátele ve vlastní rodině.'* *Kdo má rád otce nebo matku více nežli mne, není mě hoden. Kdo má rád syna nebo dceru více nežli mne, není mě hoden. Kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mne, není mě hoden. Kdo nalezne svou duši, ten ji ztratí, a kdo ztratí svou duši kvůli mně, ten ji nalezne. Kdo vás přijímá, ten přijímá mne, a kdo přijímá mne, přijímá Toho, který mě poslal.* (Matouš 10:34-40)

„Nemyslete si“, znamená, zvažte cenu následování. Nebude snadná. Jediné znamení pravé víry je život, v němž veřejně a bez ustání vyznáváme, že On je naším Pánem.

Zaujal mě citát o Tozerovi, který už v 20. století patřil k evangelikálním vůdcům, upozorňující na nebezpečí povrchní víry. Earl Swanson, který Tozerovo kázání poslouchal jako mladý muž v Kalifornii, zaznamenal následující:

Když se blížil závěr kázání, atmosféra byla nabita. Byl jsem zvyklý na veřejné výzvy a očekával jsem masový pohyb směrem dopředu. Určitě by se to stalo, kdyby Tozer takový postup zvolil. Místo toho řekl:

„*Nechodte ke kazatelně, abyste v slzách reagovali na to, co jste právě slyšeli. Běžte domů a začněte podle toho žít.*“

Zajímavý postřeh, který vyjadřuje i můj postoj. Takže tvrdit, že Ježíš používá výzvu „jít dopředu“, je ve skutečnosti zneužití textu.

24 ZÁPAS O DUŠI

2. Mnozí dnes kladou rovnítko mezi rozhodnutím „jít dopředu“ a uvěřit. Jinými slovy, i ti, kdo používají výzvu „učinit krok víry – jít dopředu“ jsou si vědomi, že někteří lidé mohou uvěřit špatnému slibu. A to je fakt; jsem přesvědčen a všemi silami se snažím upozornit na to, že „vykročení dopředu“ nikoho nespasí. Mnohokrát jsem slyšel ujištění, že „když se dnes rozhodneš, spasení je zapečetěno“; vykročení ještě neznamená, že Bůh někoho spasí. Vážím si všech, kdo tuto pravdu rozlišují a nezamíchlují. Podívejme se například na výzvu, kterou používal Billy Graham:

Nyní vás pozvu, abyste přišli vpřed. Sem, sem dopředu, chci abyste přišli. Poďte hned – rychle. Pokud jste tady s přáteli, s rodinou, oni počkají. Nedovolte, aby vás vzdálenost oddělovala od Krista (zajímavé prohlášení). Je to dlouhá cesta, ale Kristus šel mnohem dále, protože vás miloval. Každý z vás může udělat těch pár posledních kroků, abyste mu odevzdali svůj život.

Přitom Graham sám říká, že jít kupředu vyjadřuje, podle jeho vlastních slov, „svědectví niterné zkušenosti, kterou jste s Kristem prožili“. Vyjít kupředu nemusí být potvrzením toho, že jste právě odevzdali svůj život Kristu; to se událo ve vašem srdci. Reakce na výzvu „jít kupředu a veřejně vyznat“ přímo vybízí k otázkám: Kdy byl tento člověk obrácen? Proč přichází? Přichází odevzdat svůj život Kristu? Je to svědectví o tom, že prožil vnitřní zkušenost již dříve nebo právě teď? O co vlastně jde? Vůbec není jisté, co se od těch, kteří mají „jít dopředu“, vlastně očekává. Má takové všeobíhající nabádání skutečně nějakou biblickou podstatu a smysl? I kdybychom popisovali pozvání „jít dopředu“ jako výzvu odevzdání se Kristu, zůstává stále řada nezodpovězených otázek a přetrvávají mnohá nerozumění, pokud položíme rovnítko mezi „uvěřit“ a mezi tím „učinit krok víry – jít dopředu“. V konci konců jsou všechny podobné výzvy lidské instruk-

ce: „dovol, aby mohl Kristus vstoupit do tvého srdce“, „uvěř“, „učini krok víry – jdi dopředu“, odevzdej svůj život Kristu“, jsou jen pouhé náhražky toho, co ve skutečnosti říká Písmo: „Čiň pokání“, „věř“, „důvěřuj“, „vezmi svůj kříž a následuj“. To jsou zřetelně biblické instrukce.

Jen ještě malá poznámka k tomu, čemu říkáme „modlitba hříšníka“, která je při takových příležitostech používána. „Modlitba hříšníka“ je přídatkem výzvy „rozhodnout se“, ale nic podobného v Písmu nenajdeme. Ano, jsem si vědom modlitby farizeje a celníka:

◆ *Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.' Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: 'Bože, slituj se nade mnou hříšným. Právím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.*
(Lukáš 18:11-14)

Celníka nikdo k modlitbě nevedl, bylo to vyjádření jeho srdce, když Bůh dokončil svoji část. Nikdo jej nemusel k něčemu nabádat nebo pobízet. Přesto „modlitba hříšníka“, tak jak ji známe dnes, typicky některé elementy pokání obsahuje. Možná, že jde o poznání vlastní hříšnosti, ale to není totéž jako pokání, ani totéž jako víra v Jeho spásné dílo. Odpověď na výzvu „přijmout Krista do svého života“, která je často spojována s ujištěním verše: „Kdokoli uslyší můj hlas a otevře mi dveře, ...“ (Zj 3:20), není zárukou spasení. Původní záměr a smysl tohoto verše neslibuje spasení každému, kdo se rozhodne nebo vykročí. Kristus je Ten, kdo hříšníka spasí. Jen On má moc někoho přijmout.

Ještě jedna skutečnost stojí za poznámku. Všude kolem nás jsou věřící,

kteří si dychtivě přejí, když někoho evangelizují, aby správně „uzavřeli dohodu“. Tíha odpovědnosti, kterou nesou a obavy, že nebyli dostatečně nápomocní a přesvědčiví, je příčinou mnoha zkrachovalých vztahů mezi věřícími a nevěřícími. Na druhé straně stejné mince můžeme vidět množství lidí, s nimiž jsme hovořili, kteří se chtějí ke Kristu přivínout, přesto žijí ve strachu a obavách, že „neřekli to správně“, že jsou slabí a příliš hříšní ... Uvědomte si, že pokud chce Bůh někoho spasit, je to On, kdo vše umožní, je to On, kdo dává nový život, je to On, kdo regeneruje člověka. Je to On, kdo působí změnu:

◆ *Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho hlas, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. (Jan 3:8)*

Naši rolí je jít tam, kam nás On pošle jako svědky mezi pohany, se slovy aby se obrátili od tmy ke světlu, od satanovy moci k Bohu, aby vírou přijali odpuštění hříchů a stali se součástí Boží rodiny. (Skutky 26:16-18). Moc Božího slova a působení Ducha svatého nelze přehlédnout; změnu pocítíme, ale obvykle nemůžeme určit přesný okamžik svého spasení. Když se dívám zpět na události svého života, vím, že tam někde mi Bůh otevřel oči, dal mi nové srdce, vdechl do mě nový život, ale neznám přesný okamžik, den, týden – dokonce nemohu určit ani měsíc! To vše trvalo dlouho, z jednoho prostého důvodu. Jde o proces, který vede ke spáse. Když chce Bůh něco uspišit, dá nám intenzivnější impuls k pokání a víře (spasitelné víře), může to učiti nezávisle na osobní schopnosti, jak správně formulovat vhodná slova. Jestliže Duch svatý působí v srdci člověka, výsledkem bude, že všechny myšlenky budou proudit k Bohu a ujištění přijde přímo od zdroje spasení. Osobně při evangelizaci nepoužívám modlitbu hříšníka. Tomu, kdo chce být spasen, řeknu – pokud jsi pochopil evangelium a podstatu spasení, „požádej Boha, aby tě spasil“. Jinak:

3. Existuje jisté nebezpečí, že bude někdo ujištěn, i když není obrácen. Typicky, ten kdo byl veden opakovat „modlitbu hříšníka“, bývá okamžitě ujištěn, že je od této chvíle součástí Boží rodiny. Slyšel jsem to mnohokrát: „nyní jsme bratři a sestry v Kristu“, „jsi dítě Boží rodiny“. Jak to můžeme vědět? Systém veřejného naléhání vyzývá člověka k tomu, aby si svým rozhodnutím dal s Bohem vše do pořádku. Následně jsou ujištěni, aby o tomto rozhodnutí nikdy nepochybovali: „Když jsi se rozhodl, je hotovo a nikdy o tom nepochybuj!“ Myslím, že podobná ujištění mohou být falešná zaslíbení. Písmo hovoří o těch, kteří si myslí, že spasení jsou, ale ve skutečnosti jsou mimo:

◆ *Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vejde do nebeského království, ale ten, kdo koná vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi v onen den řeknou: 'Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu demony? Nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků?' A tehdy jim jasně řeknu: 'Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě vy, kdo pácháte zlo!' (Matouš 7:21-23)*

Věřím, že dnešní systém výzev může být nebezpečný, protože vede mnohé k tomu, že důvěřují svému rozhodnutí, i když svým životem ukazují, že žijí otevřeně v rebelii proti Bohu. Jejich jistota vyplývá z jejich rozhodnutí (aniž kdo zkoumá motivy, které k rozhodnutí vedou), spíše než z víry v Boží zaslíbení, působení Ducha svatého a ovoci Ducha svatého, který člověka posvěcuje. Tito věřící si obvykle pamatují přesné datum, místo a okamžik svého rozhodnutí, ale když trochu přitlačíte, bude velmi obtížné najít známky a důkazy duchovní regenerace a obnovy. Zkuste položit otázku takto obráceným lidem: „jak Bůh působí v tvém životě v těchto dnech?“ Sotva kdy přijde odpověď, která má hlavu a patu. Možná že uslyšíte něco podobného jako: „Pamatuji si na ten večer, a znám z paměti hymnu, kterou

26 ZÁPAS O DUŠI

jsm zpíval, to mi bylo 9 let ...“ – může následovat podrobný popis oné události. „Ano, ano, ale pověz mi, co se děje teď? Uved' nějaký příklad jak ti Bůh změnil život? Jak tě posvěcuje?“

Jak už jsem předeslal, z biblické perspektivy je to Duch svatý, kdo věřícím dává ujištění. Není to evangelista, kdo člověka ujišťuje, ani jiná osoba, kdo může hledanou jistotu někomu dát. Já sám nikoho o jejich spáse neujišťuji. Ani své děti. Nikdy. Chci, aby si samy uvědomily, že základem ujištění o spáse přichází od Boha – vše přenechávám Bohu a Duchu svatému. Já nemohu nikoho spasit, nemohu je ve stavu spasení udržovat, a nemohu nikoho ujistit, že jsou spaseni, ale mohu jim ukázat místa v Písmu, jak být spasen a důvěřovat Bohu, že Duch svatý tuto skutečnost zapečetí v jejich srdcích. Obzvláště s dětmi máme tendenci, jako rodiče, zaujmout místo Ducha svatého, když je vedeme k modlitbě hříšníka. Ano, rozhodly se, modlily se a pozvaly Pána Ježíše do svého srdce, protože všechno znaly z nedělních besídek. Proto raději užívám slovíčka jako „jestli“ a „když“ – „když člověk skutečně lituje svých hříchů, činí pokání, Bůh ho spasí,“ nebo „jestliže člověk skutečně věří, Bůh modlitbu vyslyší a spasí ho“, ale nikdy nikoho neujišťuji: „už jsi křesťan“. Nejsem přesvědčen, že bychom něco podobného dětem měli říkat.

3. Autentické křesťanství se vyznačuje určitými charakteristickými rysy. Všude jsou mnozí, „kteří slyší Slovo a s radostí je přijímají,“ ale je zřejmé, že jejich víra nemá hlubší kořeny. Nikoho nesoudím, ale nemohu věřit, že tam, kde není vidět ovoce, tam je spasitelná víra; nedostatek ujištění z naší strany nemůže odradit nebo zranit toho, kdo je skutečně obrácen. Vše, co říkám, je, že jestliže je Bůh spasil, ujistí je sám. Nikomu nemůžete uzavřít cestu ke spáse, ale můžete ublížit těm, které ujišťujete, že jsou spaseni, i když spasení ve skutečnosti nejsou. Spurgeon varoval:

Někdy mám tendenci si myslet, že velká část moderního probuzení přinesla více prokletí, než požehnání, protože vedla tisíce lidí k pocitu pokoje. Dříve znali jen svoje trápení; ztotožňují se s návratem ztraceného syna do Otcova domu, aniž by otci řekli: „Otče, zhřešil jsem“.

Často se totiž stává, že ten, kdo je obrácen ve chvílích citového pohnutí, se vrátí do starých kolejí, jen co vzrušení pomine. Mohu jmenovat řadu lidí, s nimiž jsem studoval a poznal v církvi, kteří dnes žijí ve světě ..., a jsou daleko od Boha. Proto je nesmírně důležité, abychom rozsévali dobrou novinu – ne abychom někoho ujišťovali, že je vše v pořádku, obzvláště tam, kde není viditelná změna. Neměli bychom nikoho ujišťovat, že od této chvíle jsme bratry a sestrami v Kristu. To prostě nejde, protože:

4. Mnoho lidí, kteří byli „obrácení“ během výzvy, odpadá. Je to smutné, ale je to tak. Skutečně vysoký počet těch, kteří se takto obrátili, nikdy neprodou žádnou změnou – a dá se říci, že takových je většina! Leighton Ford proti takovým argumentům namítá:

Vnitřní rozhodnutí pro Krista je jako když zatlučete hřebík do dřeva. Vefejně vyznání, jinými slovy „jít dopředu“ je jako ohnout hřebík z druhé strany, aby nemohl být snadno vytažen.

Jinými slovy říká, že právě systém vefejného vyznání může zajistit, zaručit, že vyšší procento obrácených svému vyznání zůstane věrno. Ve skutečnosti je to právě naopak. Podívejte se na statistiky velkých evangelizačních akcí, kde je systém výzev dokonale propracován a rozhodnutí následují. Jejich vlastní statistiky však odhalují, že pouze malé procento těchto obrácení přetrvává sotva pár týdnů po rozhodnutí. Ernest Reisinger poznamenává:

Tento nebiblický systém vyprodukoval největší soubor statistik, které jsme kdy o církevních aktivitách měli.

V reakci na "Finneismus" R.L. Dabney poznamenal: „Dospěl jsem k závěru, že 45-50 %, možná i vyšší procento taktó obrácených, odpadne“. Prostě to akceptujeme. Takže, čím více lidí přivedeme „dopředu“, tím více opravdově obrácených lidí získáme, protože statistická procenta zůstávají nezměněna. Tohle ale nebylo běžnou zkušeností předtím, než byl tento systém zaveden. Ti, kdo byli obrázení, byli natolik změněni, že nebyl zapotřebí žádný systém nebo metoda, která by jejich rozhodnutí nebo zápis usnadnila. Současníkem Finneyho byl Nettleton. Myslím, že zemřel někdy kolem r. 1844. Byl účinným evangelistou ve stejné době, kdy působil Finney, a věřil, že systém výzev „učinit krok víry – jít dopředu“ nepřináší nic dobrého. Rekl, že jde o způsob předčasně sklizně, která produkuje falešné konverze. Spurgeon to viděl stejně.

Myslím, že je ironií, když ke konci života Finney, když uvažoval o množství lidí, kteří prožili obrázení a pak odpadli, měl smíšené pocity o opravdovosti své služby. Ve skutečnosti rozvinul doktrínu perfekcionismu (neboli „úplného posvěcení“), když se snažil odpovědět na otázky, proč tolik „obrácených“ vedlo tak nezřízený a bezbožný život. Používání systému výzev „pojdte dopředu“ nakonec vede k dvojstupňovému přístupu ke křesťanskému životu. O jaké stupně jde? Nejdříve přijdeš ke Kristu jako ke Spasiteli, ale potom někdy v budoucnosti z něj uděláš Pána svého života. Vidíte, kam mířím? Jak jinak vysvětlíte, proč tolik lidí „jde dopředu“, ale v započaté cestě nepokračují, odcházejí nezměněni?

Tím rozhodně nechci říci, že nikdo není během výzvy spasen. Předpokládám, že někteří z vás byli tímto způsobem osloveni a spaseni. Mohu ale říci následující: pokud je tomu tak, nebyli jste spaseni z vlastního rozhodnutí jít kupředu, ani proto, že jste opakovali modlitbu hříšníka, ani proto, že jste dostali příležitost reagovat. Byli jste spaseni skrze Boží dílo, které promění

lo vaše srdce, nezávisle na tom, zda jste byli vyzváni k reakci. Ve skutečnosti mnoho kazatelů muselo svá slova revidovat ohledně těch, které přivítali do Boží rodiny s otevřenou náručí, kteří později odpadli a už se neukázali. Z toho vyplývá, že můžete mít dva druhy konverzí: pravé a nepravé. Problém je v tom, že sbor obojí přijímá stejně – jako pravé. Když pozvání „jít dopředu“ nepoužíváte, ale vše necháte na Bohu, koho On přijme ve Svém čase, věřím, že můžete pozorněji sledovat ovoce a znaky pokání, než dotýčného představíte jako opravdu znovuzrozeného. V okamžiku veřejného „kroku dopředu“, si nemůžete být jisti. Dejte novým lidem příležitost a možnost zvážít, co víra člověku přinese. Pokud očekávají prosperitu, zdraví, úspěch, vyřešení osobních problémů, hledají na špatné adrese. Bůh není osobní poslíček.

5. Odpověď na výzvu „pojdte dopředu“ může být efektivní způsob, jak získat lidi, aby reagovali, i když biblická podstata evangelia o spasení a věrné kázání chybí. V kostce to vysvětlím: výzva „přijít“ je účinná, i když není předložena žádná duchovní pravda. Prostě to funguje. Nemusí to být jen reakce na evangelium. Stejný postup výzvy může být použit na každém shromáždění lidí. Může jít o veřejný nebo politický mítink. Může jít o budování týmu, sportovní událost, demonstraci, stávkou – nejružnější podněty uvádějí lidi do varu; stačí jen nastínit nějaký cíl a úkol, a lidé budou reagovat. Stačí přesvědčivý řečník, vůdčí typ osobnosti – lidé mohou být emocionálně stejně manipulovatelní k rozhodnutí přijít k oláťi světských cílů.

Moderní chvály mají magickou moc. Mohl bych jmenovat řadu nejružnějších bohoslužebných akcí, které jsou bez biblického obsahu. Uslyšíte spoustu příběhů ze života rodin, ilustrací, líbivých frází, které najdete v psychologických magazínech; na jevišti se odehrává drama z dnešního života, svědectví tak dojemné, že budete bojovat se slza-

28 ZÁPAS O DUŠI

mi v očích. Stačí píseň „Motýlí polibky“, výzva a lidé jsou povolní. To, že kromě dvou veršů z Žalmů nepadne ani slovo o Kristu, nikoho nezajímá. Skutečností zůstává, že takové služby a výzvy mají pouze psychologický účinek – jde o emocionální manipulaci, během níž je člověk přivítán do Boží rodiny.

Ještě vám povím o nejhorším „pozvání k rozhodnutí“, jaké jsem kdy zažil. Odehrál se během týdne prázdninové biblické školy pro děti. Každý den byl připraven půldenní program. Děti hrály nejrůznější hry, soutěže, naslouchaly kázání a učily se zpaměti veršiky. Věděl jsem, co přijde na konci týdne. Poslední kázání bude obsahovat pozvání k rozhodnutí, které celý týden poslouchaly.

Jeden muž sborového personálu svařil dohromady dvě galvanizované popelnice. Jedna byla označena „nebe“, druhá jako „peklo“. Každé dítě dostalo kartičku a bylo vyzváno, aby na ni napsalo svoje jméno. Pak přišly další instrukce: „Byl bych rád, kdybyste vytvořili zástup. Přeji si, abyste všichni prošli kolem popelnic a vhodili své jméno do jedné z nich. Rozhodněte se teď; a vyberte si sami“. Mnozí si pomyslí, zda dopovím, co následovalo. Když se děti vrátily na svá místa, popelnice, která byla označena nápisem „peklo“, byla jedním z dospělých podpálena. Plameny a dým vystupoval vzhůru z popelnice přímo v modlitebnu! A mohu vás ujistit, reakce byla fantastická. Byly všechny děti spaseny? Ne! Nebyly, ale umíte si představit, co slyšeli rodiče dětí v neděli. Víte, co bylo v nedělním bulletinu? Víte, jaké statistiky byly odeslány do asociace sborů? Byl jsem několikrát tak zarmoucen, že jsem si chtěl odplivnout a tohle byla jedna z těch chvil. Znovu opakuji, že ne všechny metody jsou tak mizerné.

6. Písmo vysvětluje, jak by měl obrácený člověk veřejně vyznat víru. Lidé se neustále k něčemu rozhodují, jednou je to vyznání, jindy se stanou členy, ale představit někoho, koho ne-

známe, jako jednoho z nás, může být ukvapené. Lidé mají otázky ohledně křtu, ale není, kdo by s nimi šel verš po verši, kromě obecného prohlášení, že u nás křtíme pouze věřící. Takto se může stát, že jsou pokřtěni i ti, kteří spaseni nejsou – vždyť to znáte, nikdo není dokonalý. Není divu, že mnozí „obrácení“ nežijí bratrskou láskou, nežijí v atmosféře bohobojnosti, a odpadají, protože nebyli skutečně spaseni. Jaká je tedy Boží cesta vyznání? Písmo nám dává návod, jak veřejně vyznat víru v Krista. Na prvním místě je to křest – křest věřících. To je jejich vyznání a svědectví o jejich identitě v Kristu.

V mnoha sborech – náš to dělá a věřím, že nejsme sami – požadujeme přípravu a při křtu krátké osobní svědectví. Obvykle křtíme v neděli večer a jsou to úžasné chvíle, kdy je několik věřících pokřtěno. Před přítomnými vydají osobní svědectví jak přišli ke Kristu, jaká je jejich minulost, co se událo od té doby, kdy poznali Krista, atd. Pokud jste ještě nebyli pokřtěni, od chvíle, kdy jste přišli ke Kristu, vězte, že byste pokřtěni měli být. Mnohé sbory křtí nové konvertity téměř okamžitě po vyznání. Podobně jsem pokřtil svoji dceru. Bylo jí pět (teď je jí 19 let). Přišla za mnou sama a řekla, že chce patřit Ježíši. Bylo to moje první dítě, tak jsem řekl, „OK, podívejme se ... budu o tom uvažovat ...“ Vedl jsem s ní několik rozhovorů, vedl jsem ji v modlitbě hříšníka a zdálo se, že vše chápe. O dva týdny později mi sbor dovolil, abych jí pokřtil.

Dnes už bych něco podobného neudělal a dodávám, že nekřtíme nikoho, kdo je mladší než 12 let. Nekřtíme děti. Tím nechceme říci, že Bůh děti nemůže spasit dříve. Bůh může spasit kohokoliv a kdykoliv. Vše, co říkáme je, že nemáme jistotu, že děti plně chápou celý akt. Za léta zkušeností vím, že děti, které vyrůstají v křesťanských domovech, všechny milují Krista a jsou připraveny reagovat na výzvy, kterým jsou vystaveny v besídkách. Pakliže dítě vyjádří

přání být pokřtěno, je třeba s dítětem promluvit o závažnosti takového rozhodnutí. Pokud se dítě k takovému rozhodnutí odhodlalo spíše ze strachu, co by se stalo, kdyby zemřelo, nebo kdyby došlo k vytržení, ... než skutečnou oddaností a poslušností – se všemi následky, je lépe – a to říkám jako rodič, křest neuspěchat.

Všichni bychom si přáli, aby dětské vyznání bylo opravdovou, spásnou vírou, ale znovu opakuji, tím si nemůže být jistý nikdo z nás. Teprve až přijde výchova a dospívání ve školním prostředí, na střední škole, začíná testování jejich víry. Lásku k Božímu slovu mohou mít, ale teprve testování víry odhalí, na jakých základech jejich víra stojí. To jen na vysvětlení, proč obecně čekáme se křtem dětí až povyrosteou a můžeme posoudit jejich zralost. V době, kdy jsou schopny jasně artikulovat svoji víru, mohou ostatní vidět ovoce jejich víry, která sama o sobě je svědectvím připravenosti. Myslím si, že nejhorší, co můžeme pro dítě udělat, je křest uspěchat a ujistit ho o tom, že „když jsi byl/a pokřtěn/a, jsi zachráněn/a pro věčnost“. Mimochodem, moje dcera si na křest v dětství vůbec nevpomíná.

Mnoho lidí, kteří byli pokřtěni předčasně, (nejen věkem, ale i chápáním Boží podstaty) později od víry „odpadnou“, protože byli pouze ponořeni do vody, ne do Krista. Bůh vidí do srdce člověka a samotný křest nikoho nespasí ani neztratí. Důvěřujme Bohu, že se mu neztratí ani jedna ovečka. Ta pravá chvíle přijde.

„Veřejné vyznání víry“ má ještě jeden rozměr, který vede k vyznání Boží slávy. Veřejně vyznáváme Boží moc, která člověka proměňuje. Jde o veřejné vyznání Kristovy moci vše změnit. Boží cesty jsou nevyzpytatelné a daleko přesahují veřejné výzvy vyznání víry.

Dále bych rád poznamenal, že církve a sbory, které nepoužívají „výzvu k rozhodnutí“, nemají v žádném případě potíže, jak začlenit věřící do místního

sboru, jak přijímat nové věřící do obecnství jako členy. Je mnoho různých cest, jak postupovat, např. u nás každý, kdo uvažuje o členství, projde několika pohovory a má příležitost ke svědectví. Dále nabízíme hodiny výuky, které připravují kandidáty členství, podobně jako je tomu u přípravy na křest. Po absolvování dáváme novým lidem příležitost, aby byli veřejně představeni přítomným během křtu. Většinou jednou měsíčně představíme nové členy ostatním členům našeho sboru. Po skončení bohoslužby mají všichni příležitost přivítat nové členy. Přestože nepoužíváme veřejné výzvy, nemáme žádné problémy přivítat nové členy do obecnství. Bůh neustále přidává nové členy, alespoň tak je tomu u nás. Naši lidé jsou připraveni jít do světa, aby evangelizovali na svých pracovištích, mezi sousedy. Noví lidé, kteří přicházejí ke Kristu, jsou spaseni mocí Božího slova. A to nemusí přijít skrze opakované výzvy na závěr kázání. Začleňování věřících do sboru bychom měli brát vážně a věřím, že většina z vás má stejný názor.

7. Pro někoho opakované výzvy „jít dopředu“ odhalí nedostatek víry v Boží suverenitu. Může jít o zbytečnou horlivost nebo nedospělost v myšlení, když si myslíme, že pokud nedáme lidem příležitost, aby na evangelium reagovali ve chvíli, kdy jej slyší; trápí nás, že mohou odejít a nenaskytne se jim nikdy jiná příležitost ke spasení a vlastně jejich krev ulpí na nás samotných. Mohou např. zahynout při autonehodě a jejich osud, věčnost a peklo je vlastně moje vina... Kdy a kdo na nás vložil takové břemeno, od kdy je něčí věčnost doslovně v našich rukách, zda najdeme ta správná slova, zda slyšeli to pravé kázání, měli či neměli možnost veřejně reagovat? Slyšel jsem nejedno kázání, které ve snaze podnitit sborové probuzení, bylo obyčejnou manipulací – snahou podnitit věřící, aby se aktivně zapojili do evangelizace. Věřící mohou mít v očích slzy, cítit vinu, protože nesvědčí svým sousedům – a vždy se

30 ZÁPAS O DUŠI

opakuje příběh, jak měl někdo cestou domů autonehodu – a to je moment, kdy se nátlak na věřící promění v manipulaci. Za vším tím vidím teologický problém – špatné chápání Boží suverenity v otázkách spasení člověka. Písmo je zcela zřetelné, že spasení patří Bohu. Patří mu naprosto vše. On udržuje svým slovem celý vesmír, zná každou lidskou myšlenku – proto nestačí jen vědět, ale i věřit, že:

◆ *... těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému – totiž těm, které povolal podle svého záměru. Ty, které předem znal, totiž předurčil, aby se podobali jeho Synu, aby se tak stal prvorozeným mezi mnoha sourozenci. A které předurčil, ty také povolal, a které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil. Co na to řekneme? Když je Bůh s námi, kdo proti nám?!* (Římanům 8:28-31)

Je to Bůh, kdo povolal, předurčil, je to On, kdo nás povolal, ospravedlnil a oslavil. To je „zlatý řetězec“, jak celý proces životních událostí někteří nazývají. Z Boží perspektivy jde o proces spasení, který byl dokonán v plnosti bez našeho přičinění. On nám dá sílu k následování a naším úkolem je věrnost a poslušnost Pánu; touha udělat Bohu radost; být Mu věrný a užitečný. Pokud nám na životech nespasěných nezáleží, oddané a věrně neevangelizujeme, nevyzýváme lidi k pokání, pak je hřích na naší straně, ale o věčnosti něčí duše nerozhodujeme; to je v Božích rukou, ne v našich. Je to jen Jeho dílo a iniciativa, která může proměnit hříšníka. U Boha máme přímluvce:

◆ *Toto vám píšu, moji drazí, abyste nehřešili. Kdyby někdo zhřešil, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista, toho Spravedlivého. (1 Janův 2:1)*

Na nás je, abychom důvěřovali Bohu v každé oblasti života, včetně evangelizace ztracených. Modleme se, aby nás poslal tam, kde On připraví srdce.

Rád bych upozornil na několik skvělých myšlenek z knihy Martina Lloyd-

Jonese, ze 14. kapitoly na téma Kázání a kazatelé. Výzván „jít dopředu“ věnuje celou kapitolu. Říká, že „tato metoda může vést k závěru, že hříšník má vlastní vnitřní sílu k rozhodnutí a sebespasení“. Ale to je zcela chybná antropologie. Pokud o tom začnete přemýšlet, zjistíte, že jde o falešnou představu, že někdo má schopnost sám o sobě rozhodnout. Jako by nežili pod následky pádu a moci hříchu. Během církevní historie byli mnozí, kdo se dívali na pád člověka zkresleným způsobem. Tomáš Akvinský, z jehož učení vychází velká část katolické teologie, učil, že pád měl vliv na celého člověka, ale schopnost rozhodování byla zachována. Odtud pak pramení všechny argumenty pro existenci Boha, z nichž pochází myšlenka a představa, že pokud někomu předložíte jasné důkazy, správná reakce a rozhodnutí musí přijít. To však popírá biblickou antropologii, protože pokud by byla svobodná vůle zachována, záleží více na člověku, než na Bohu. Zapomínají na to, že vůle přirozeného (neduchovního) člověka žije v otroctví hříchu! Tak jsme se narodili, proto je nutné znovuzrození a to se bez Božího zásahu nekoná. Je to jen Bůh, kdo nás může z otroctví vykoupit a osvobodit.

Další falešná představa „naznačuje, že evangelista může nějakým způsobem ovlivnit Ducha svatého, aby konal svoji práci. Někteří organizátoři evangelizačních akcí dokonce předvídají výsledky“. Mají propracované metody. „Dejte nám na evangelizaci milion dolarů, my získáme 40.000 lidí, kteří přijdou ke Kristu“. Jsou to miliony, nebo jde o Boží působení?

Metoda „chození dopředu“ produkuje je povrchní usvědčení z hříchu, pokud nějaké vůbec vyvolá. Lidé často reagují v naději, že jim takové rozhodnutí přinese nějaké výhody.

„Otázka regenerace patří k těm nejzávažnějším. Celé znovuzrození je práce Ducha svatého, nikdo jiný to za nikoho nemůže udělat. A protože je to Jeho dílo, jde vždy o naprostou promě-

nu; čas ukáže, zda tomu tak skutečně je“. To je velmi důležité. Podívejme se na apoštola Pavla:

◆ *Ani já jsem vám, bratři, po svém příchodu nezvěstoval Boží svědectví nějak zvlášť vznešenými nebo moudrými řečmi. Rozhodl jsem se totiž neznat mezi vámi nic než Ježíše Krista, a to toho ukřížovaného. Přišel jsem mezi vás ve slabosti, v báni a velmi rozechvěn. Mé poselství i kázání nespočívalo v přesvědčivých argumentech lidské moudrosti, ale v prokázání Ducha a jeho moci, neboť jsem nechtěl, aby se vaše víra zakládala na lidské moudrosti, ale na Boží moci. O moudrosti mluvíme mezi dospělými, ovšem není to moudrost současného světa, ani jeho pomíjivých vůdců. My mluvíme o tajemné moudrosti Boží, o skryté moudrosti, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě a kterou nikdo z vůdců současného světa nepoznal; kdyby ji totiž znali, neukřížovali by Pána slávy. (1. Korintským 2:1-8)*

Někteří kazatelé jsou obdarovaní komunikátoři, jsou strhujícími řečníky a používají osvědčené techniky plné emocí. Popisují smutné události, dojemné příběhy, které vedou k slzám, podmalované tesknou hudbou v pozadí výzev, ty mohou vzbudit atmosféru, která změní chování lidí a ovlivní jejich základní hodnoty, dokonce aniž bylo použito jediné slovo z Písma. No a jaký je výsledek? Je to skutečně obrácení a regenerace? Samozřejmě, že ne! Jediný legitimní nástroj je Písmo. To je jediný most ke změně v mysli člověka. Opět, tím nechci říci, že lidé nemohou být spaseni během veřejné výzvy. Chci jen říci, že lidé, kteří nejsou obráceni, se jen svezou. Ti, kteří jsou skutečně obráceni a spaseni pro věčnost, plně chápou pravdu, protože transformaci srdce a mysli člověka působí Duch svatý.

William McGuir nazývá proces spasení „pět kroků“ proměny: Odpovědností kazatele je získat pozornost a porozu-

mění posluchače. Odpovědnost Ducha svatého je vypůsobit poddajnost, pochopení a akci – to není moje odpovědnost, vliv a snažení. Všechny brilantní techniky, teatrální chování, poskakování, dupot, mávání, pouze navozují atmosféru. Všechny historky, hudba, nekonečné vyzývání, zvedání rukou, zavírání očí, vycházení k pódiu či dopředu – je lidská technika a manipulace, ne výsledek kázání Božího slova. Biblický přístup je vždy zaměřený na Písmo a připouští, že Bůh může spasit koho chce a kdy chce. Víra vždy vyžaduje slyšení Slova a také vyžaduje důvěru, že Bůh si přivolá ty, které určil ve svém čase:

◆ *„Bůh ale přehlédl časy této nevědomosti a nyní ukládá všem lidem všude, aby činili pokání. Určil totiž den, v němž bude spravedlivě soudit svět skrze muže, kterého k tomu ustanovil, o čemž podal každému důkaz, když ho vzkřísil z mrtvých.“ A jakmile uslyšeli o vzkříšení z mrtvých, jedni se začali posmívat, ale jiní řekli: „Poslechneme si to od tebe někdy jindy.“ Tehdy je Pavel opustil. Některí se ale k němu připojili a uvěřili; ... (Skutky 17:30-34)*

Boží slovo vyvolává různé reakce. Boží slovo se nevrací s prázdnou. Většinou posluchači tuto skutečnost veřejně odmítají.

◆ *Ale díky Bohu, který nás stále vodi v Kristově vítězném průvodu a všude skrze nás šíří vůni svého poznání! Pro Boha jsme totiž Kristovou libeznou vůni mezi těmi, kdo jsou zachraňováni, i mezi těmi, kdo hynou. Jedněm jsme smrtelnou vůni ke smrti, druhým jsme vůni života k životu. Kdo tohle dokáže? Na rozdíl od mnohých totiž nekupčeme s Božím slovem, ale mluvíme před Boží tvář v Kristu z upřímných pohnutek, z Božího pověření.*

(2 Korintským 2:14-17)

Nebojme se používat stejnou metodu jako Kristus – kažte Pravdu! Stejnou metodu používali apoštolové, reformá-

32 ZÁPAS O DUŠI

toři, puritáni a téměř všichni před rokem 1830 – kázali Pravdu, vyzývali k pokání a víře, ostatní ponechali v rukou Ducha svatého, který jediný může způsobit změnu. Zachovat si biblický přístup znamená věřit v moc Božího slova. Jen Boží slovo může změnit hříšníka a k tomu nejsou zapotřebí člověkem vymyšlené techniky a propracované metody, které se staly nedílnou součástí moderní evangelizace.

Položme si několik otázek:

- Jakou moc má Boží slovo?
- Jak je to s těmi, o nichž hovoří Písmo, že byli pokřtěni po té, co uvěřili, možná nepřinesli žádné ovoce?
- Jak je to s těmi, které Bůh používal, aby činili zázraky?

– Carey Hardy –

se svolením pořadatelů Shepard Conference, Grace Community Church, zápis přednášky z r. 2003; redakčně upraveno a rozšířeno o doplňující verše

CO JE TO MANIPULACE?

- ◆ *Všechno zkoumejte, dobrého se držte, zlého se chraňte v každé době. (1 Tesalonickým 5:21-22)*

Ačkoliv je pojem „manipulace“ v církevních kruzích často skloňován, někteří jeho existenci nepřipouštějí. Setkáváme se tedy s manipulací v Písmu nebo jde o pojem, který si vytvořili současní křesťané k tomu, aby se nemuseli podrobovat kázni ve svých společenstvích?

Podstata manipulace

Jsem přesvědčen, že s manipulací se setkáme jak v Písmu, tak v historii či současnosti církve. Nabízím proto svoji definici manipulace, která nemusí zcela pokrývat celý obsah tohoto pojmu, ale která – snad – postihne alespoň jeho podstatnou část. Manipulace se dopouští podle mne ten, kdo se snaží docílit jednání druhého člověka ve věci, která nepřislouží do jeho kompetence. Manipulace z tohoto úhlu pohledu tedy předpokládá ono vymezení kompetence, včetně její nepřekročitelné hranice.

K překročení oné hranice pak manipulace používá neetických prostředků.

S manipulací se proto setkáme nejčastěji tam, kde si lidé nárokují vládu nad celou oblastí lidského života jiného člověka, včetně jeho soukromí, přičemž si uvědomují, že nemají žádné zákonné prostředky, aby toho mohli docílit. Dalo by se ve zkratce říci, že princip manipulace odráží okřídlené světské přísloví, že „účel světí prostředky.“ Pokud má tedy křesťan nějaký bohulibý cíl, může k jeho dosažení používat i nečestných prostředků jako je lež, nátlak, vyvolávání pocitu viny, vydírání nebo zstrašování, případně zdeformovaných výkladů Písma.

Nikdy se ovšem nejedná o „lež“ nebo „nečestné jednání“, protože je to posvěceno „správným“ cílem. Je ovšem nasnadě, že účel prostředky nesvětí, naopak, jak uvedl jeden známý publicista, prostředky samotné vypovídají o daném cíli. Jinými slovy manipulace se zpravidla používá k dosažení morálně pochybných cílů a je opakem chození ve světle. Manipulace vůči člověku je v podstatě obdobným principem jako magie vůči Bohu a svědčí o nezkrotné touze lidského ega vládnout i ve věcech, které nepatří do jeho kompetence.

Techniky manipulace

Ten, kdo manipuluje, používá řadu technik, ve kterých se své praktiky snaží často schovat za jednání Boha. Církevní vedoucí používající k dosažení svých cílů manipulace se proto obvykle v lidech, se kterými manipulují, snaží vzbudit pocit viny před Bohem například připomínáním slabostí, citovým vydíráním, ztrápeným výrazem v obličejí a vzbuzováním pocitu velké zodpovědnosti za jednání dotyčného. Často je přitom třeba odvést pozornost od podstaty tématu.

Verbální rovina

Od tématu je možné odvést pozornost například slovy: „ztrácím s Tebou čas, zatímco kolem hynou lidé“ event. „již si to nepamatuji“, „máš na to svěd-

ka?“, případně vzbuzovat dojem, že odlišný názor způsobuje nejednotu, pro kterou Pán nemůže požehnat apod.

Ten, kdo manipuluje, se většinou snaží mluvit tak, aby jeho slova bylo možné zpětně interpretovat podle situace. Jeho řeč není biblicky jednoznačná ve smyslu „ano – ne“, ale vždy je možné ji vyložit „ano i ne“. Často se mluví v nesnadno zapamatovatelných formulacích, náznacích nebo dlouhou a monotónní řečí, do které není možné vstoupit. Velmi účelné je neklesnout po větě hlasem, aby oponent, kdykoliv se snaží promluvit, cítil pocit viny, že skáče do řeči. V takovém případě je pak možné říci „ještě jsem nedomluvil“, případně laskavě a s obviňujícím hlasem odvětit: „jak je možné s tebou mluvit, když mě ani nenecháš domluvit...“ Podstatné je však nikdy nepřipustit řeč o jádru věci a téma odvést do oblasti, která je pro oponenty slabinou.

K manipulaci se používá i jiných ustálených obrátů jako: „mne povolal Bůh a jestli neposlechneš mne, pak neposlucheš Boha“ nebo „pokud mi nedůvěřuješ, pak nedůvěřuješ Bohu, že mne správně vede apod.“ Pochybnost, zda se ale dotýčný nechá sám Bohem správně vést a zda sám Boha správně poslouchá, se jednoduše nepřipouští. V podstatě jde o to, aby ten, kdo odmítá poslušnost člověku, měl vždy pocit viny, že se protíví samotnému Bohu a ne člověku, který zde evidentně bere Boží jméno nadarmo.

Pro manipulaci je rovněž příznačné, že se při ní nikdy nemluví ve slovních spojeních „musíš – nesmíš“, ale vždy se používají slovní spojení jako „nedoporučuji“, „důrazně si nepřejí“, „nerad bych viděl“, přičemž se ovšem neposlechnutí dané „rady“ klasifikuje jako neposlušnost nebo dokonce vzpoura. Pokud je vedoucí součástí nějakého širšího okruhu vedoucích, je třeba používat plurálu a mluvit i za ostatní.

Lépe je však k manipulaci používat jiné lidi a odpovědnost za své jednání tak nepřímo vložít na ně a úplně nej-

účelnější je použít zcela loajálních a morálně slabých nebo nezkušených lidí, kteří jsou o pravdě dané věci přesvědčeni. Velmi důležité je manipulovat skrytě, nejlépe mezi čtyřma očima, přičemž navenek je třeba zachovat zdání, že vedoucí k dotýčnému překypuje láskou, snahou pomoci a nebohý člověk není ochoten nebo schopen si svůj stav uvědomit.

V manipulaci je možné docílit až mistrovství. Například říci s klidem před lidmi dotýčnému do očí věci, které nejsou pravdivé, což obvykle vyvolá emotivní reakci. Ta pak je neinformovanými diváky chápána jako projev zahořklosti, neodpuštění, nepoddanosti atd. Důležité je soustředit se nikoliv na fakta nebo podstatu problému, ale na to, jak vyvolat patřičný dojem. Ten, kdo manipuluje, pak – podaří-li se mu vzbudit emotivní reakci – se musí zachovat neobyčejně laskavě, aby vzbudil dojem, že je to on, kdo v duchu mírnosti a pokory se snaží o nápravu, zatímco druhým lomcuje zloba, prozrazující, že chyba je evidentně na jeho straně.

K vyvolání nepatřičné reakce u druhého je pak dobré použít nějakých smyšlených osobních informací nebo ještě lépe, zkreslit nějaké reálné informace v neprospěch dotýčného. Například: „vidím, že nejsi zcela poddán Bohu ve věci, kterou jsi mi před nedávnem svěřil“ nebo „zdravotní stav Tvé dcery mi velmi leží na srdci a zvaž si, zda Tvé jednání s tím nějak nesouvisí“. Je ale třeba věc jenom naznačit, aby toho, kdo manipuluje, nebylo možné usvědčit z toho, že mezi těmito věcmi vidí příčinnou souvislost. Jde přece o to v posluhačích vzbudit dojem, že jednání dotýčného je nesprávné a že je to Bůh, kdo se skrze různé (možná i vykonstruované) situace snaží dotýčného přivést na cestu, kterou manipulátor vidí jako správnou.

Další technikou je řeč mezi čtyřma očima s různými lidmi, kteří jsou slibem vázání o této věci nijak nemluvit. Pak je jim svěřena informace, která nějakým

34 ZÁPAS O DUŠI

způsobem poškodí dotýčného. To ovšem bývá nebezpečné, a proto je třeba jednat beze svědků, aby informace bylo možné popřít. Ovšem nejlépe nepřímou. I zde je nutné postupovat tak, aby ten, komu je informace svěřena, získal jen potřebný názor. Použitá slova proto musí být volena tak, aby je v případě „prozrazení“ bylo možné odlišně interpretovat.

Neverbální rovina

Na rovině neverbální existuje řada postupů, jak získat převahu a vyvolat pocit viny nebo hněvu. Například je dobré používat dlouhých a zkoumavých pohledů do očí, přičemž je přirozené, že takovéto pohledy jsou v normální komunikaci nepřírovné. Když dotýčný ze slušnosti po nějaké době uhone očima, vyvolá to v něm submisivní pocit, kterého je pak možné využít v převaze.

Další možnou technikou je pozdrav. Velmi účelné je podat na veřejnosti člověku ruku ve chvíli, kdy to již daný člověk nevidí a je již na odchodu, krátce otočen zády, a nemůže reagovat, což může být interpretováno jako neslušnost. Pak je dobré se rozhlédnout, zda si toho někdo všiml a zkroušeným výrazem s předstíraným zájmem dát najevo, jak nás toto odmítnutí zranilo, ale jak nás to zároveň mrzí. Bývá pak vhodné dodat například: „dříve byly naše vztahy tak vřelé a nyní je (onen člověk) zahořklý, že už mi nepodá ani ruku.“ Nezbytné je pak s otcovským výrazem dodat, jak to člověka bolí a jak by přítom rád pomohl. Vhodně šířenými informacemi a občasnou demonstrací některé z těchto neverbálních technik je pak výhodné rozšířit o daném člověku informace o zahofklosti, neodpuštění mezi více lidmi...

Manipulace v Písmu

Nyní si manipulaci rozeberme na klasickém biblickém příběhu. Vystupuje v něm spravedlivý izraelita, který je věrný Zákonu a dědictví předků, a ambiciózní král, který je pro svou pýchu sám snadno manipulovatelný svojí ženou.

◆ *Po těchto událostech se stalo toto: Nábót Jizreelský měl vinici v Jizreelu vedle paláce samařského krále Achaba. (1Kr 21:1)*

O jakých událostech se zde mluví? Král Achab byl napomenut prorockým žákem za to, že se zpronevěřil na Božím díle a neuposlechl Boha. Autokratický vládce ovšem napominání nenávidí. Působí mu nezměrná muka, když si někdo dovolí postavit se mu na odpor nebo dokonce jej veřejně napomínat, byť by šlo o připomenutí samotného Božího slova. Achab nesnesl, aby se mu postavil někdo, kdo by se jej nebál. Měl sice zkušenosti, kdy musel ustoupit Eliášovi, ale jeho nezkontrolovatelná pýcha mu nedovolila zcela se pokořit pod mocnou ruku Boží. Je příznačné, že i těsně po události, kdy byl usvědčen z hříchu, si všiml, že vedle jeho paláce leží čísi vinice. Ten, kdo nenávidí napominání, se obvykle touží i rozpínat, vše kontrolovat a neomezeně vládnout. Vždyť jak krásné by bylo rozšířit území svého vlivu, blahobytu, svého teritoria...

◆ *Achab promluvil s Nábodem: „Dej mi svou vinici, chci z ní mít zelinářskou zahradu, protože je blízko mého domu. Dám ti za ni lepší vinici anebo, chceš-li raději, vyplatím ti její kupní cenu ve stříbře.“ (1Kr 21:2)*

Severoizraelský král si je vědom svého bohatství a nejprve činí Nábotovi velkolepou nabídku. Při prvním setkání s člověkem, který je ve skrytosti manipulátor, často můžeme být překvapeni jeho velkorysostí, zdánlivou přátelstostí, ale jen do doby, než projevíme odlišný názor nebo se zachováme odlišně od jeho přání.

◆ *Nábót řekl Achabovi: „Chraň mě Hospodin, abych ti dal dědictví po svých otcích.“ (1Kr 21:3)*

Nábót netušil, jak člověku jako Achabovi nesmírně vadí, když je mu připomenuto, že nad jeho vládou je ještě Hospodinovo slovo, jímž je jeho autorita vymezena a na jehož základě je možné se jeho „přání“ vzepřít. Achab si byl dobře vědom, že nemůže Nábotovu

vinici jednoduše „vyvlastnit“, protože Izrael byl právním státem, kde královská moc byla vymezena Zákonem, který nesměl překročit ani král. Nábót byl jistě zbožný člověk a patrně znal slova o významu a váze dědičných podílů. Dokonce se přitom dovolával samotného Hospodina. Není divu, když si přečteme Achabovu reakci.

◆ *Achab vstoupil do svého domu rozmrzelý a podrážděný tím, jak s ním Nábót Jizreelský mluvil, když řekl: „Dědictví po svých otcích ti nedám.“ Ulehl na lože, odvrátil tvář, ani chléb nepojedl. (1Kr 21:4)*

Jak nepříjemné je pro vládyčtivého muže připomenutí, že nemusí být po jeho a že je možné s ním legálně v jeho nárocích nesouhlasit. Taková věc může přivodit až ztrátu chutí i k jídlu

◆ *Přišla k němu Jezábel, jeho žena, a promluvila k němu: „Čím to je, že je tvůj duch rozmrzelý a ani chleba nejíš?“ Odpověděl jí: „Mluvil jsem s Nábótem Jizreelským a řekl jsem mu: »Dej mi svou vinici za stříbro nebo, přeješ-li si, dám ti za ni jinou vinici.« Ale on mi řekl: »Svou vinici ti nedám.«“ (1Kr 21:5–6)*

Příhodné je, že Achab zde už nemluví o tom, že Nábót mu odmítl postoupit dědictví po otcích s ohledem na Hospodina. To pro něho není podstatné a ani to nevzpomíná. Podstatné je, že se našel někdo, kdo se mu v jeho nárocích vzepřel. A nyní přichází jeho žena, která zná svého muže velmi dobře. Ví, jak si zakládá na své moci a jak těžce před celým Izraelem nese, když se mu někdo, byť ve jménu Hospodina, vzepře. Když tak učinil prorok Eliáš, za jehož slovo se postavil samotný Bůh, nechal ho za to mnoho dní hledat po celé zemi, aby jej našli a usmrtili.

◆ *Jezábel, jeho žena, mu řekla: „Teď ukážeš svou královskou moc nad Izraelem! Vstaň, pojez chleba a buď dobrě mysli. Já sama ti dám vinici Nábota Jizreelského.“ (1Kr 21:7)*

Celý Izrael přece musí vidět, kdo je tu pánem a koho je třeba, bez ohledu na

Písmo nebo své svědomí poslouchat a komu je třeba se podřízovat. Je už podružné, jakými prostředky bude cíle dosaženo. On, král, si přece usmyslel, že chce vinici a jeho „královskou moc“ je přece třeba respektovat. Je nepřipustné, aby se někdo dovolal proti němu Zákona. Jeho autorita je přece nad jakýmkoliv Zákonem

◆ *Pak napsala Achabovým jménem dopisy, zapečetila jeho pečeti a poslala je starším a šlechticům, těm, kteří byli v jeho městě a bydlili s Nábótem. (1Kr 21:8)*

Zde vidíme podstatnou věc. Ten, kdo se dopouští manipulace musí být obklopen loajálními lidmi, kteří se nebudou ptát po důvodech a poslechnou na slovo. V dobách vlády převrácených panovníků se ostatně ani ve vysokých postech nemohou vyskytovat lidé, kteří by byli věrni Bohu. Musí to být lidé především loajální a spolehliví. Jezábel musela velmi dobře vědět, na koho je se možné obrátit a kdo bez přemýšlení vykoná jakýkoliv příkaz.

◆ *V dopisech psala: „Vyhlaste půst a posadte Nábota do čela lidu. Proti němu posadte dva muže ničemníky a ti ať vydají svědectví, že zlořečil Bohu a králi. Pak ho vyvedte a ukamenujte k smrti.“ Mužové jeho města, starší a šlechticové, ti, kteří bydleli v jeho městě, vykonali, co jim Jezábel vzkázala, jak bylo psáno v dopisech, které jim poslala: (1Kr 21:9-11)*

Tato slova nás nenechávají na pochybách o morální zkaženosti nejen královské rodiny, ale i předáků lidu. Je příznačné, že každý „schopný“ manipulátor, kterým rozhodně Achabova žena byla, se obratně odvolává na Hospodina a dokonce vyhlašuje půst. Nábota za jeho vzor bylo třeba vykreslit jako rouhače, kterého v očích lidu postihne spravedlivý trest.

◆ *Mužové jeho města, starší a šlechticové, ti, kteří bydleli v jeho městě, vykonali, co jim Jezábel vzkázala, jak bylo psáno v dopisech, které jim*

36 ZÁPAS O DUŠI

poslala: Vyhlásili půst a posadili Nábota do čela lidu. Pak přišli dva muži ničemníci a posadili se proti němu. Ti ničemníci vydali před lidem proti Nábotovi svědectví, že zlořečil Bohu a králi. I vyvedli ho ven z města a ukamenovali ho k smrti. (1Kr 21:11-13)

Jak zbožně musel daný proces vypadat. Je vyhlášen půst a předáci lidu hájí Boží čest s odkazem na spravedlivé potrestání rouhače. Vystupují zde, zcela podle Zákona, svědkové, vše má nádech počestnosti a věřím, že i lid musel být na Nábota spravedlivě rozhořčen. Nábota, který dříve zřejmě tak spravedlivě jednal, tak zbožně žil, všichni jej přece museli znát, vždyť byli z jeho města, je náhle viděn ve zcela jiném světle. Je to sprostý rouhač a utrahač, který si zaslouží smrt. Jak spravedlivě musel vypadat i Achab, který dbal na Boží majestát a nenechal pošpinit Boží čest rouháním! A jak spravedlivě jednal. Nechal Nábota postavit do čela lidu, nedělal nic tajně a dal prostor pro usvědčující svědectví. Nezapomeňme, že k této události došlo po vítězné bitvě, kde králi Hospodin dopřál vítězství. A nyní, tento požeňnaný král se jal obhajovat Boží spravedlnost.

Povšimněme si ještě jedné podstatné věci, a to obvinění

◆ *... zlořečil Bohu a králi.*

Jak trefně je zde král skryt za Hospodina. Je-li přece Nábota proti Bohu, pak je zřejmě i proti králi a je-li proti králi, stojí i vůči Bohu. To obvykle bývá principem většiny manipulací, skrýt se za Boha. A tak zde máme zcela učebnicově všechny základní principy manipulace: Král si podvodem vynucuje to, na co nemá nárok, schovává se za Boha a jeho cíl je posvěcen zcela nemorálními prostředky.

◆ *Poté vzkázali Jezábel: „Nábota byl ukamenován k smrti.“ Když Jezábel uslyšela, že Nábota byl ukamenován a zemřel, řekla Achabovi: „Vstaň a zaber vinici Nábota Jizreelského, kterou ti odmítl dát za stříbro. Nábota*

už nežije, je mrtev.“ Jakmile Achab uslyšel, že Nábota je mrtev, vstal, sestoupil do vinice Nábota Jizreelského a zbral ji. (1Kr 21:14–16)

Jak vidno, cíle bylo dosaženo a králi již nic nebrání uskutečnit svůj záměr. Ačkoliv zde příběh zdaleka neskončil, my s tímto vyprávěním skončíme a Achabův osud přenecháme Bohu. Co je ale podstatné, je v tomto případě Nábota. V očích lidu se stal rouhačem a po střetu s králem byl zabit. V Písmu není takový případ zdaleka ojedinělý. Stejně tak byl králem Davidem, pomocí manipulace, úkladně zavražděn Urijaš Chetejský. Už prorok Izajáš si všiml, že spravedlivý bývá vydán do rukou svěvolníků:

◆ *Spravedlivý hyne a není nikoho, kdo by si to bral k srdci. Zbožní muži bývají smeteni a nikoho nezajímá, že byl spravedlivý smeten zlem. (Iz 57:1–2)*

Zamyslíme-li se hlouběji, pak spravedlivý Nábota skončil velmi nechvalně, stejně jako mnoho obětí manipulace dnes. Achab vytvořil systém loajálních vazalů, kteří se neštíteli vydat křivé svědectví a jejich jedinou devizou, která je držela v předních pozicích, byla bezmezná loajalita. Jejich postavení jim přece nestálo za to, aby se zastali nějakého bezvýznamného Nábota. Stejně tak král Saul měl kolem sebe lidi, kteří se neštíteli vztáhnout ruku na kněží. Požaduje-li to král, je třeba mu vyhovět a pro své svědomí se raději na nic neptat. Autority je přece třeba poslouchat a vyžaduje-li král nějaké nestandardní jednání, je to přece jeho odpovědnost. Přízeň krále, výhodné postavení a z toho i plynoucí výhody za to přece stojí. Jak snadné je vzdát se své odpovědnosti, nic nezkoumat a slepě poslechnout.

Závěr

Často jsem slyšel otázky lidí, kteří se s podobným jednáním setkali uvnitř náboženských systémů, zda je možné se manipulaci nějak vyhnout. Slyšel jsem sice mnoho dobrých a průmyslných odpovědí, ale těmto obětem mani-

paluce málokdy pomohly. Dnes jsem přesvědčen, že se sice dá bránit manipulací jedince, ale nikoliv tam, kde je nastavený systém, který tuto manipulaci umožňuje nebo je na ní dokonce postaven, a tam, kde se jedná o manipulátora ve vysoké pozici. Pokud chce člověk jednat spravedlivě, nelhat a nepoužívat stejných nečestných prostředků, je jeho jednání předem odsouzeno k nezdaru.

Otázkou však zůstává, proč v systému, který toto umožňuje, vlastně setrívávat? Ani takový Boží muž jako David neměl proti Saulovi šanci a Saul zřejmě dokázal proti Davidovi postavit i bojovníky, které David před tím vodil do vítězných bojů. David proto volil raději odchod ze systému padlého krále, než každodenní ohrožení života podle toho, nakolik se krále v dané chvíli zmocní zlý duch. Ten, kdo svoji kariéru postavil na manipulaci, se obvykle obklopí zcela loajálními lidmi, kterým za jejich loajalitu platí nejruznějšími odměnami a svoji přízní, a takový člověk se neštítí použít lži či křivého svědectví. Naproti tomu člověk, kterému jeho svědomí brání podobně jednat, je v takovémto systému předem odsouzen.

Ano, Achab nedopadl nejlépe a jeho žena též, nicméně Nábotovi už život nikdy nevrátil a jeho potomci byli o jeho přítomnost ukráceni. Je proto dobré se na celou věc podívat z Boží perspektivy, jak ji viděl třeba žalmista Asaf, jehož slovy můžeme tuto úvahu zakončit.

◆ *Vysmívají se a mluví zlomyslně, povýšenou řečí utiskují druhé. Do úst nebesa si berou, jazykem prosmýčejí zemi. A lid se za nimi hrne lokat vodu plným douškem. Říkávají: „Což se to Bůh dozví? Cožpak to Nejvyšší pozná?“ Ano, to jsou svévolníci: bez starostí věčně kupí jmění. Tedy zbytečně jsem si uchoval ryzí srdce a dlaně omýval nevinností? Každý den se na mě sypou rány, každé ráno bývám trestán. Kdybych řekl: „Budu mluvit jako oni“, věrolopně bych opustil pokolení tvých*

synů. Přemýšlel jsem, jak se v tom všem vyznat, nesnadné se mi to zdálo. Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem, jaký vezmou konec. (Žalm 73:8-17)

Spravedlnosti a práva, které Bůh požaduje, nikdy nebude dosaženo v tomto světě ani v systémech, které jimi otevřeně pohrdají. Ale těm, kdo po nich žízni, zaslibuje Ježíš odměnu. Ovšem pravou spravedlnost bude možné nalézt až v Božím království:

◆ *Blaze těm, kdo hladovějí a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. (Matouš 5:6)*

– Aleš Franc, <http://www.apologet.cz/> –

VAŠE TÉMA

Tato e-výměna mezi panem RH a Pavlem Steigerem dala podnět k napsání článku o křtu str. 11). Je nepatrně zkrácena, přetisknuta v kurzívě a doplněna komentáři Pavla Steigera (pst).

1. ✉ **27.06.2008, 13:22**

Dobrý den, pane Steiger, Prošel jsem si Vaše články pod titulkem „O spásu“ a podtitulkem, „Co po nás Bůh chce“ a musím říct, že jsem v žádném z nich nenašel, co Bůh v Písmu říká o tom, jaké faktické kroky musí člověk udělat, aby mohl přijmout Boží spásu. Možná, že jsem hledal špatně. Pokud ano, zdvořile Vás žádám, abyste mi napsal, kde mám hledat. Dále jsem Vás chtěl zdvořile požádat o informaci, jakým způsobem je financováno ZOD-HCJB World Radio. Zejména by mě zajímal mechanismus financování ze stran církvi (např. kdo o tom rozhoduje, jakým způsobem je vykonávána kontrola nad poskytnutými příspěvky).

S pozdravem RH, křesťan

1. Odpověď 27.06.2008, 16:22

Pane H., rozhlasové pořady, které jste četl, jsou z raných 90. let, některé byly ještě vysílány z Monte Carla Trans World Rádiem. Můžete si otevřít časopisy Zápas o duši, jistě v mnoha číslech je zřetelně vysvětleno evangelium – Kristus zemřel za hříchy svého lidu, aby

38 ZÁPAS O DUŠI

jej vykoupil a tak měl věčný život, což je poznání Boha. Ten jediný krok je tomu uvěřit.

Na časopis dobrovolně bez předplatného přispívají čtenáři a několik sborů. Až přestanou přispívat, ZOD přestane vycházet. Časopis je „Neprodejný“. Účetnictví, hlášení o darech a účetní uzávěrka se řídí platnými zákony pro Občanská sdružení. Vyúčtování a statistiky zařazujeme obyčejně v dubnovém čísle pod názvem – Jak hospodaříme. V Jeho milosti, pavel steiger

2. ✉ 27.06.2008, 17:07

Dobrý den, pane Steiger, děkuji Vám za odpověď. Pokud je víra jediným krokem, jak přijmout Krista, proč Ježíš přikázal apoštolům, aby mu získávali učedníky a křtili je? (Matouš 28:19) Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; ... (Marek 16:16)

pst: Podívejme se tedy na tento úsek Písma:

◆ *Proto jděte, čiňte učedníky ze všech národů. Křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. (Mt 28:19)*

Posloupnost se zde zdá být jasná. (1) jděte a čiňte učedníky, ve kterých evangelium vzbudí víru, a (2) potom je pokřtíte úkonem, který je ztotožňuje s vírou v Krista a s poslušností. V souběžném Markově verši se dočítáme:

◆ *Potom jim řekl: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ... (Marek 16:15-16a)*

Křest vodou je tedy nerozlučně spjat s vírou učedníků (Mt 28:19; Mk 16:16a), ale není tou rozhodující „přísadou“, která by podmiňovala konečné místo určené jedinců. 16. verš pokračuje:

◆ *... ale kdo neuvěří [bez ohledu na křest vodou], bude odsouzen. (Marek 16:16b)*

Pravá víra je rozhodující. Lotr na kříži po Kristově pravici uvěřil, byl pokřtěn v Krista, neměl již čas sestoupit do vody, přesto byl spasen:

◆ *Potom řekl Ježíšovi: „Pane, vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého*

království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, říkám ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lukáš 23:42-43)

Věřící s nějakou zlou kožní chorobou nebo uvěřivší stařenka upoutaná na lůžku nemohou také pod vodu. Nemůžeme vytrhovat verše z kontextu. Zde by mohla být další, možná a „nutná“ podmínka spásy:

◆ *Vyznáš-li svými ústy, že Ježíš je Pán, a uvěříš-li v srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Římanům 10:9)*

Tento verš o křtu vůbec nemluví a slihuje (1) spásu vírou a (2) otevřením úst! Která posloupnost platí? Proč nepřidat jako další rozhodující „přísadu“ spasení – vyznání ústy? Na tomto verši by se také dala postavit celá soteriologie – doktrína spasení a nějaká denominace. Jak by to bylo potom s němými? Chci jenom ukázat na skutečnost, že soustředění se na fyzické úkony, jako absolutně nutné „přísady“ spasení, je absurdní a mílí Ducha Písma. Duchovní podmínkou spásy je činná víra bez přísad, která vyvolává „přísady“ m.j. křest vodou.

RH: *Proč Petr v první den, kdy bylo hlášáno evangelium, řekl židům, kteří uvěřili, že Ježíš je jejich Pánem a Spasitelem a kteří se ptali, co mají udělat (jaké kroky mají učinit, aby byli spaseni), aby se obrátili (učinili pokání) a nechali se pokřtít na odpuštění hříchů? A oni to skutečně udělali. (Skutky 2)*

Proč Petr řekl o křtu, že nás zachraňuje? (1. Petrův 3:21)

Tím, že člověk uvěří v Krista a vyzná jej jako svého Pana, ještě není zachráněn. Doposud má hříchy, kterých se dopustil v minulosti, a trestem za hřích je smrt. Tím, že člověk uvěří v Krista a vyzná jej jako svého Pána a činí pokání, rovněž ještě není zachráněn. Pořád má minulé hříchy a pořád mu za ně hrozí trest. Teprve křtem je dovršen proces přijetí Krista za Pána a teprve při křtu jsou člověku odpuštěny hříchy. Člověk, který byl doposud duchovně mrtev pro své hříchy, tzn. že

neměl vztah s Bohem jako jeho dítě, ponořením do vody při křtu pohřbil své staré já společně s Kristem, aby jako Kristus vstal z mrtvých, i on povstal z vody křtu k novému životu v poslušnosti Pánu. (Římanům 6)

Zajímala by mě Vaše reakce na výše uvedené, protože její podstatou není nic menšího než věčná spása našich duší, jakož i duší bližních.

S pozdravem H.

2. Odpověď' 27.06.2008, 17:28

Milý bratře, díky za podnětné odkazy, které křesťané řeší staletí. Zpracuji je a odpovím tiskem v příštím ZODu číslo 98. Právě jsem poslal do tiskárny ZOD 97 a na poslední straně je tento článeček: („Bylo potřeba dvou“, ZOD 97, str. 45)... Opravdu odpovím tak, aby z toho mělo užitek všech asi 7.000 našich čtenářů. Budou mezi nimi jistě i takoví, kteří věří, že bez „fyzického“ pokřtění je člověk stále duchovně mrtve a ztracen, daleko od Boha. Velmi si vážím Vašeho upřímného zájmu o spásu našich bližních. Nejde nám o nic méně. Váš, v Jeho svrchované milosti pavel steiger

3. ☒ 27.06.2008, 18:35

Vážený pane Steiger, Na podkladě Vaší odpovědi bych rád doplnil, že nijak nezpochybňuji, že jsme spasení milostí Boží, že je to Boží dar.

Je to však pouze Bůh, kdo má právo určit, jakým způsobem musí člověk přijmout ten dar, pokud chce být spasen. Bůh na toto právo nijak nerezignoval. Naopak, realizoval jej ve svém Slově, kde stanovil konkrétní kroky, které musí člověk podstoupit, aby přijal dar spásy, tj. aby mu byly odpuštěny jeho hříchy, měl vztah k Bohu jako Jeho dítě a aby jednou obdržel věčný život v Božím nebeském království. Pokud člověk jedná podle Boží vůle, aby dar Boží milostí přijal, nedělá nic jiného, než to, co si přeje Bůh. Stěží lze tuto samotnou poslušnost Bohu a Jeho Slovu považovat za chlubení se nebo za nějakou zásluhu.

Uvedu analogicky příklad z běžného života. Zákonodárce určil v občanském zákoníku pravidla pro darování movité věci ústní formou. § 628.

(1) Darovací smlouvou dárce něco bezplatně přenechává nebo slibuje obdarovanému, a ten dar nebo slib přijímá.

(2) Darovací smlouva musí být písemná, je-li předmětem daru nemovitost, a u movité věci, nedojde-li k odevzdání a převzetí věci při darování.

(3) Neplatná je darovací smlouva, podle níž má být plněno až po dárčově smrti.

Proto, aby vznikl dar movité věci ústní formou, musí být splněny tyto podmínky:

1) musí existovat konkrétní dárce, jehož vůli je darovat konkrétní movitou věc konkrétnímu obdarovanému,

2) musí existovat konkrétní obdarovaný, jehož vůli je přijmout konkrétní movitou věc od konkrétního dárce,

3) dárce musí předat darovanou movitou věc obdarovanému,

4) obdarovaný musí převzít darovanou movitou věc od dárce.

Pouze, když tyto vše je splněno, vzniká dar. Kdyby cokoliv z výše uvedeného chybělo, žádný dar by dle zákona objektivně nevznikl. Mohl by existovat subjektivně v mysli lidí (kteří si z důvodu neznalosti nebo nepochopení zákona myslí, že dar vznikl), ale nikdy ne objektivně ve světle zákona.

Jen proto, že někdo jedná v souladu s občanským zákoníkem, není možné mu vytýkat, že se chlubí nebo přispisuje si nějaké zásluhy na vzniku daru. Jednoduše projevil poslušnost, která došla naplnění vznikem daru, ale samozřejmě, že základem, bez kterého by nikdy žádný dar nevznikl, je zákonodárce a jeho vůle, jak dar přijmout, projevena v občanském zákoníku.

Nyní ještě pokud jde o skutky. Pavel v knize Římanům, která je hned po knize Zjevení zřejmě nejméně pochopena lidmi, kteří se hlásí ke Kristu, dává do kontrastu židovské pojetí spásy (kdy

40 ZÁPAS O DUŠI

se Židé domnívali, že člověk je spravedlivý před Bohem konáním skutků Mojžíšova zákona, jehož účelem však bylo pouze ukázat člověku jeho hříšnost a potřebu záchrany z těchto hříchů), s křesťanským pojetím spásy, kterou dává člověku pouze Bůh a na jejímž počátku je víra v Krista jako Spasitele. V tomto duchu argumentuje Pavel vírou proti skutkům. Vykládat to tak, že člověk nemůže učinit nic, aby mu Bůh dal spásu, je nepochopení Pavla a odporuje všemu, co je v Písmu ohledně spásy. Abraham nebyl v Božích očích ospravedlněn pouhou vírou, ale činnou vírou. Bůh Abrahamovi řekl, aby obětoval svého syna a Abraham hned na druhý den ráno vzal Izáka a šel s ním na určené místo, aby jej obětoval. Abraham projevil Bohem vyžadovanou poslušnost a na tomto základě jej Bůh ospravedlnil.

◆ Pouze člověk, který koná vůli nebeského Otce, bude spasen, nikoliv ti, kteří konají svou vlastní vůli a pak se jí dovolávají před Bohem.

(Matouš 7:21)

Až budete mít článek, o kterém mluvíte, uvítal bych, kdybyste mi jej poslal mailem.

S pozdravem H.

pst: Váš příklad z lidského občanského zákoníku nemohu přijmout. Boží „zákoník“, věřím, má diametrálně jinou povahu. Vy vycházíte ze svobodné lidské vůle, z lidské povahy, jak ji vidí člověk. Vaše teologie spásy (soterologie) je arminská, podle níž je to člověk, kdo má to poslední slovo o svém spasení či zatracení. Moje teologie spásy je kalvínská, věřím v absolutní Boží svrchovanost, proto je to Bůh, kdo má to poslední slovo, který člověk je spasen a který zůstane zatracen. Vycházím z Boží povahy, která vidí lidskou povahu naprosto protichůdně než člověk. Už jen kvůli těmto zásadním předpojetím (presupozicím) bude nemožné, abychom si ujednotali pohled na křest vodou. Jiné kořeny (příčiny) nesou jiné ovoce (důsledky).

Naši diskuzi o křtu vodou bychom museli začít mnohem všeobecněji a hlouběji, museli bychom si nejprve sjednotit dvě zásadní otázky: (1) Kdo je Bůh, a (2) Kdo je člověk. Bez sjednocení těchto dvou otázek je nemožné vyřešit většinu mezidenominačních biblických sporů, jež jsou jen honba větru.

3. Odpověď' 28.06.2008

Bratře, nikdy jsem neřekl a nepsal, že spásná víra nekoná skutky. Podle ovoce je přece poznáte. Každá skutečná víra v cokoliv produkuje skutky, (akci). Věřím-li, že moje banka padne, jdu vybrat úspory. Nevěřím-li, že padne, úspory nevyberu. Nevěřím-li, že Kristus nesl mé hříchy, mohu dělat cokoli. Věřím-li, že je nesl, nebudu jej svým zlem znovu a znovu křičovat. Neznám Vaši teologii (tuším, že jste asi z církve známé v USA jako Church of Christ). Věřím ale, že člověk je spasen pouze vírou a skutky jsou následky víry. Příčina je víra, důsledek jsou skutky, které On v nás produkuje, protože jsme naroubováni na kmen Ježíše Krista. Krátce řečeno, nemá-li kdo skutky, které jsou zapříčiněny vírou, potom nemá ani víru. Bez příčiny spásy (víry) nejsou ani důsledky spásy (skutky). Naprosto souhlasím s Vaším termínem „činná víra“, to je ta „činná příčina“. Nevěřím ale, že příčinou spásy jsou víra a skutky dohromady. Nevěřím, že Abraham byl spasen vírou a odhodláním obětovat Izáka. Abraham byl spasen takovou vírou, která nepochybovala, že Bůh je schopen jeho syna obživit. Kdyby takovou víru neměl, nikdy by se neodhodlal Izáka obětovat a jeho víra bez tohoto skutku by byla marná (jalová), protože by to nebyla víra zapříčínující skutky! Každý soud zkoumá motiv a skutek. Jasně odděluje jedno od druhého. Snad se mýlím, ale tuším, že Vy slučujete motiv a skutek v jedno. To oddělení motivu od skutku má za následek toto: Vy musíte mít víru a musíte mít skutek; já musím mít víru a chci skutek. Vy musíte dělat, co musíte; já musím dělat co „chci“:

- ◆ *Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činité, co se mu líbí (Filipským 2:13).*

Motiv našich skutků je víra, že Kristus nesl naše potrestání na kříži. Tak tomu věřím a tak to hodlám doložit Písmem. Možná, že oba trváme na svém, ale Bůh ví, jak to oba myslíme. Otázku nutnosti křtu rozvedu později. Zatím jen tolik, že křest je naprosto nutný ke spáse, ale nejprve si musíme ujasnit, co křtem myslíme a jak jej vymezujeme (definujeme). Díky za trpělivost.

V Jeho milosti Váš pavel steiger.

4. ☞ 28.06.2008, 13:27

Vážený pane Steiger, Děkuji Vám za odpověď. Milosrdenství Boží je základem lidské spásy a na něj navazuje Bohu poslušná činná víra člověka, bez které člověk nemůže být spasen. Samotná víra bez jednání v souladu s vírou totiž nestačí ke spáse, jak říká Jakub 2:14. Jinak nemám nic proti tomu, že víra je příčina a jednání podle víry je následkem.

Jde však o to vyjasnit si nejdůležitější otázku, zda je člověk spasen ihned v okamžiku, kdy uvěří, že Ježíš je jeho Spasitel, nebo ihned poté, co je naplněn celý proces uvěření, vyznání Krista, pokání a křtu ponořením do vody na odpuštění hříchu (Skutky 2:38) Proces, jehož jednotlivé kroky pro přijetí spásy stanovil dle mého přesvědčení (viz. odkazy Písma, které jsem Vám napsal) Bůh a jež jsou pro nás zapsány v Písmu, a které člověk musí udělat, aby mohl přijmout Boží dar spásy. To, že člověk tyto kroky musí udělat, aby mohl přijmout spásu, žádným způsobem nevylučuje jeho vůli, jeho chtění je udělat a tak poslechnout Pána (dát svou vůli do souladu s vůlí Pána).

pst: Tak tedy Skutky 2:38

- ◆ *Petr odpověděl: „Čiňte pokání a každý se nechte pokřtít ve jméno Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy. I vy přijmete dar Ducha Svatého, neboť to zaslíbení platí pro vás a vaše potomky i pro všechny,*

kdo jsou daleko – kohokoli povolá Hospodin, náš Bůh.“ (Sk 2:38-39)

Na první pohled se může zdát, že verš učí v časové posloupnosti: (1) čiň pokání, (2) nech se pokřtít, (3) budou ti odpuštěny hříchy, (4) přijmi Ducha svatého. Kdyby tato časová posloupnost platila, potom by byly hříchy odpuštěny před přijetím Ducha svatého. Vynucování přísné časové posloupnosti není nejrozumnější způsob výkladu Písma, protože desítky veršů učí opak. Musíme se přece narodit z Ducha Božího (duchovně, ne časově) „dříve“, než je nám odpuštěn hřích (Jan 3:6,8).

Problém vězí v našem uvěznění v čase a přílišném soustředění na sebe. Prvotní přece je – koho Pán Bůh povolá. Musíme se přesunout z antropocentrického do teocentrického chápání Písma. Koho Bůh povolá, ten bude mít Ducha, ten bude pokřtěn v Kristu, ten bude činit pokání, tomu budou odpuštěny hříchy, ten se nechá pokřtít vodou... Kladení důrazu na časovou posloupnost pozemských úkonů mívá biblické poselství. Zapsání v knize života před založením světa předchází všechny úkony a skutky věřícího, které jsou mu Bohem darované jako jeden spásný nadčasový a nedělitelný „balíček“. Víra a křest vodou jsou neoddělitelné věci. Kdo musí přijmout Krista, musí se nechat pokřtít, ten nemusí být vůbec spasen, protože všechno musel. Koho Bůh povolal, ten nemusí nic, ten chce všechno, co jen trochu voní Kristem...

Petr ve Sk 2:38 všem přítomným zdůrazňuje, že podstatou spásy je pokání, odpuštění a přijetí Ducha svatého. Vůbec mu nešlo o nějaký návod, o přesný časový režim. Bez pochyb ale také zdůraznil, že patřičná odezva každého věřícího je pokřtění vodou! Petr zde navíc opomíjí víru. Znamená to, že není nutná? Když budeme soustředěni na jisté verše bez ohledu na kontext Ducha celého Písma, naše závěry budou takové, jaké po nás vyžaduje naše denominace.

42 ZÁPAS O DUŠI

RH: Ježíš musel zemřít za naše hříchy, aby nám Bůh mohl nabídnout svou milost spásy, ale Ježíš to také dobrovolně učinil (Ježíšova vůle byla v souladu s Otcovou vůlí a přeje si, aby i naše vůle byla v souladu s Boží vůlí, což se může stát pouze tím, že ji dáte do souladu s Boží vůlí). Takže, kdyby se mě soudce zeptal, proč jsem udělal, co jsem udělal (jaký byl můj motiv), řekl bych mu, protože jsem musel, abych splnil Boží zákon a protože jsem chtěl splnit Boží zákon, abych mohl získat dar spásy.

Nikde v Písmu – od okamžiku, kdy bylo hlášáno evangelium o Letnicích – není uvedeno, že člověku jsou odpuštěny hříchy v momentu, kdy uvěří. Naopak ve Sk. 2:38 je odpuštění hříchu spojeno s křtem. Jestliže se člověk stává novým stvořením pouze tím, že uvěří v Krista, pak to nejde dohromady s tím, co říká Pavel v Římanům 6, že člověk začíná chodit v novosti života až poté, co ve vodě křtu pohřbil svého starého člověka. Ježíš nejdříve vzal na sebe trest za naše hříchy, pak byl ukřižován, pak pohřben a pak vstal z mrtvých. Křtem se přpodobňujeme Kristu. Náš starý člověk hříchu s Kristem umírá, je pohřben spolu s Kristem skrze křest, a teprve poté z vody křtu povstává k novému životu podobně jako vstal Kristus z mrtvých.

Nemám nic proti tomu, že Abraham uvěřil, že Bůh má moc vzkrísit Izáka, ale tato víra by mu k ničemu nebyla, pokud by nepřinesl Izáka na oltář a tím neprojevil Bohu poslušnou činnou víru. Jakub mluví o tom, že víra bez skutků je mrtvá a dává nám za příklad právě Abrahama.

Nebyl snad náš otec Abrahám ospravedlněn na základě skutků, když přinesl na oltář svého syna Izáka? Vidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že díky těm skutkům došla víra k dokonalosti? Tak se naplnilo Písmo, které říká: 'Abraham uvěřil Bohu a bylo mu to počteno za spravedlnost' a byl nazván Božím přítelem. Vidíme tedy, že člověk

je ospravedlňován ze skutků a ne jen z víry. (Jakub 2:20-24)

Jestliže tedy víra i skutky působí společně a pouze tak dochází víra dokonalosti, je víra bez skutků nedokonalá a vlastně mrtvá.

Ve kterém okamžiku je tedy člověk spasen? Když uvěří, že Ježíš je jeho Spasitel, nebo až poté, co je naplněn proces uvěření, vyznání Krista, pokání a křtu ponořením do vody na odpuštění hříchu? Jestliže je člověk spasen v momentě, kdy uvěří, pak to nejde dohromady s tím, že jeho hříchy jsou mu odpuštěny při křtu. Nejsou-li hříchy člověka odpuštěny v momentě uvěření, pak je nadále oddělen těmito hříchy od Boha a pro Boha je mrtev. Ve světle Božích slova tedy nemůže být objektivně spasen v okamžiku uvěření. Může se pouze subjektivně domnívat, že je spasen, ale subjektivní přesvědčení se u Boha nepočítá (Mt 7:21)

Určitě mi ten článek o křtu pošlete, pokud možno ještě předtím než vyjde. Rád bych k němu napsal polemiku samozřejmě podpořenou argumenty z Písma. Jelikož je pravda v Písmu, nikoliv v člověku, můžete svým čtenářům předložit článek s polemikou, necht' je to motivuje k tomu, aby sami hledali pravdu v Písmu, protože pouze ten, kdo ji skutečně hledá, ten ji také nalezne.

S pozdravem RH.

4. Odpověď 28.06.2008, 17:06

Milý pane H., myslím, že bude dobré, když jeden druhého pochopíme, jinak budeme mluvit stále dokola a každým si bude hájit jen to své. Věřím, že ani jednomu z nás nejde o denominaci, v které jsme, ale o to, co říká Písmo. Jasně jsem Vám napsal, že víra, která nepůsobí skutky, není víra. Jinými slovy, co jsem nazval „jalovou“ vírou je tedy NEvíra, protože neprodukuje skutky. A Vy mi na to odpovíte, jako bych to nenapsal:

Samotná víra bez jednání v souladu s vírou totiž nestačí ke spáse, jak říká Jakub (2:14).

Prosím Vás o pozorné čtení a Vaši

ochotu pochopit co říkám. Vy jste to, co jsem nazval jalovou vírou, tedy NEvírou znovu nazval vírou. Hovoříme přece o spásné víře a ta vždy produkuje skutky. Prosim pochopte, že když řeknu víra v Krista, tak ta je vždy činná! Ne-ní-li činná, potom to není víra v Krista. To je v souladu s Jakubem 2:14. Opa-kuji tedy, že víra v Krista JE VŽDY ČIN-NÁ a proto je plně dostačující ke spáse, protože věřící bude vždy jednat podle Boží vůle. Jakub jasně píše:

- ◆ *Co je platné, moji bratří, když někdo říká (lego), že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? (Jakubův 2:14)*

Jakub popisuje ty, kteří jenom ŘÍKAJÍ (lego), že mají víru, ne ty, kteří MAJÍ víru! Jakub popisuje NEvíru, protože je proklamována jen ústy – „říká (lego)“! Dále:

- ◆ *Může ho snad TA [ТАКОВА] víra spasit?*

Jakubova „ta víra“ je hyperbola (nad-sázka) nebo ironie (vyjádření protikla-dem). V žádném případě Jakub nehovoří o skutečné víře v Krista! Vy ale hovoříte o nějaké „skutečné víře v Kris-ta“, která nestačí ke spáse, protože neprodukuje skutky! To nejen že nedá-vá vůbec smysl, ale Jakub o takové víře vůbec nepíše! Navíc je to oxymoron (protimluv). Prosim o pochopení, jazyk je křehká věc. Moc si Vás vážím, chci jen řád v naší diskuzi, jinak se nikam nedostaneme. Chci, abyste pochopil, že věřím, že bez skutků je víra mrtvá – že je to víra v cokoliv kromě Krista, protože neobživuje! Vy ale věříte, že víra v Krista nemusí produkovat skutky, a s tím se neztotožňuji, protože kdo se podle víry nezařídí, tak ten nevěří. Jak to mám napsat jasněji?

Váš pavel steiger

5. ✉ 28.06.2008, 17:35

Dobrý den pane Steiger, omlouvám se, nechtěl jsem se Vás nijak dotknout. Na začátku posledního mailu jsem sumarizoval, na čem jsme se shodli.

Moji otázkou zůstalo to, v kterém okamžiku je člověk spasen, zda v okamžiku, kdy uvěřil, že Ježíš je Spa-sitel, nebo zda v okamžiku dovršení procesu, o kterém jsem psal.

S pozdravem H.

5. Odpověď 28.06.2008 18:27

Bratře, nejsem nedůtklivý, jde mi jen o věcnost. Zdá se mi, že mluvím do větru. Víím, že Vám jde o křest. Ten si nechám na článek. Předem Vám řeknu, že věřím, že duchovní znovuzrození je stejně jednorázové jako tělesné naroze-ní. Nevěřím, že znovuzrození z Ducha je proces, který musí být čímsi dovršen. Růst v posvěcování je proces! Věřím, že pokřtění v Krista Duchem svatým nutně dovede dotyčného ke křtu vodou, protože to Pán požaduje. Věřím, že jsem zachráněn křtem v Krista, potope-ním (baptizo) do Krista a že potopení do vody je obraz toho pravého křtu (potopení) do Krista, který nás zachra-ňuje, protože nejde o omytí tělesné špíny, ale o závazek. Byl-li jsem potopen do Krista Duchem a za 5 minut mne přejede auto, aniž bych byl potopen do vody, věřím, že jsem spasen. Byl-li jsem potopen do vody a jenom jsem ústy vyznal, že mám víru v Krista a přejede mne auto, tak spasen nemu-sím být, přestože splním Vaši dovršující podmínku.

- ◆ *Tehdy také přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení, kteří neuposlechli kdysi ve dnech Noémových. Tenkrát Boží shovívavost vyčkávala s trestem, pokud se stavěl koráb, v němž bylo z vody zachráněno jenom osm lidí. To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje vás. Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme – na základě vzkříšení Ježíše Krista. (1. Petrův 3:19-21)*

Kdo byl fyzicky „pokřtěn“ (baptizo) v ar-še, ten byl zachráněn. Voda na něj ne-mohla. Kdo je Duchem pokřtěn (po-topen-baptizo) v Krista, ten je zachrá-něn. Archa je tedy fyzický předobraz

44 ZÁPAS O DUŠI

křtu, který nás zachraňuje. A Petr jasně říká, že podstata zachraňujícího křtu je „dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme – na základě vzkříšení Ježíše Krista.“ Petr také říká, že podstata křtu ve vodě (baptizo, potopení) není rozhodující, protože

◆ *...Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špiny...“*

Bez duchovního křtu v Krista se totiž fyzická křtitelnice s vodou mění v obyčejnou vanu. Prosim o pochopení. Křest vodou je Bohem požadován jako závazek, jako svědectví a každý v Kristu by měl do křtitelnice spěchat co nejrychleji – o příčině a následku jsme již psali. Přesto, rozhodující je křest Duchem a ne vodou:

◆ *Na to Jan všem řekl: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než jsem já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ (Lukáš 3:16)*

Kristus nás křtí, potápí Duchem svatým do Sebe:

◆ *Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. (Galatským 3:27)*

To je ten KŘEST, to je to potopení baptizo, které nás zachraňuje, ve kterém nejde o tělesné obmytí tělesné špíny vodou, ale o duchovní obmytí duchovní špíny Kristem! Znovu, aby nedošlo k mýlce, kdo odmítá křest vodou, patrně není ani pokřtěn v Krista, protože neplní jeho ustanovení. A nakonec, vím, že Vám jde o přesné formulace při křtu vodou. To teď nebudu rozvádět. Věřím, že jde o srdce, ne o slovíčkaření. Dnes už končím Děkuji Váš pavel steiger

6. ✉ 28.06.2008, 21:33

Dobry večer, pane Steiger. Já mám na Vás dotazy. Nemusíte mi odpovídat dnes. Kdy byl uzdraven Naamán z malmocenství? Když uvěřil, že se má 7 x ponořit do vod Jordánu, nebo až poté, když se posedmé ponořil do vod Jordánu?

psť: Znovu opakují. Chápete víru a skutky jako dvě oddělené věci. Kdyby Naamán neuvěřil, nikdy by se 7 krát neponořil. Dokud se neodhodlal k ponoření, ještě nevěřil. Také bychom mohli tyto verše vyložit doslovně a vyžadovat sedminásobné ponoření při křtu. Zde ale vůbec nejde o křest, ale o Naamánovu víru v tělesné uzdravení. Pouze spekulativně můžeme připustit, že jde o jakýsi obraz křtu, ale to Písmo jasně nevymezuje, takže je to jenom domněnka. Vy věřte, že pravá víra nemusí způsobovat skutky. Pravá víra duchovně, ne časově, předchází skutek. Skutečná víra je příčina, skutek je účinek, proto jsou víra a skutek neoddělitelné. Víra, která neprodukuje skutky, není přece víra! Nevím, o čem diskutujeme.

RH: *Kdy nabyl svého zraku slepec, kterému Ježíš pomazal oči blátem? Když uvěřil, že se má umýt v rybníku Siloe, nebo až poté, co se umyl v rybníce Siloe? (Ačkoliv je jasné, že ani voda Jordánu a ani rybník Siloe nemají léčebné účinky proti leprě nebo slepotě.)*

psť: Ježíš pomazal oči slepého blátem, aby vyprovokoval farizee, udělal totiž bláto v sobotu, což byla práce. Bývalý slepec uvěřil v Božího Syna až později, až jej Ježíš vyhledal a zjevil mu, že On sám je Boží Syn (Jan 9:37). Ani umytí slepcových očí v rybníku, ani sedminásobné ponoření Naamána v Jordánu nezobrazuje křest, nikde to není napsáno a na rozdíl od Noemovy archy je to čirá spekulace. Naamán a slepý uposlechli, čemu uvěřili. Stejně, znovuzrozený spasený uposlechne Krista, nechá se pokřtít vodou, protože je už spasen, ne proto, aby byl spasen. To je podstatný rozdíl.

RH: *Nyní ke spáse. Kdy je člověk zachráněn ze svých hříchů? Když uvěřil, že Ježíš Kristus je jeho Pánem a Spasitelem, nebo když završil svou víru, že Ježíš Kristus je jeho Pánem a Spasitelem, křtem? (Ačkoliv je jasné, že voda sama o sobě nemá moc nikomu obmytí hřichy.)*

pst: Již jsem odpověděl. Vy chápete víru a poslušnost jako dvě samostatné věci. Věříte, že pravá víra – Ježíš je Pán a Spasitel – nemusí vést ke křtu vodou. Já věřím, že taková víra vždy ke křtu vodou vede. Obávám se, že naše diskuze nikam nevede.

RH: *To, o co jde, je poslušnost Bohu. Když Bůh říká: kdo uvěří a je pokřtěn, bude zachráněn, má člověk právo to měnit? Člověk se opětovně rodí z vody a z Ducha (Jan 3). Obojí je nutné – Boží slovo zjevno Duchem svatým v Písmu a voda křtu. Pokud bych řekl, že stačí pouze jedno k tomu, aby se člověk opět narodil, znamenalo by to, že jsem ubral od Božího slova.*

pst: Verše zní takto:

- ◆ *Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. (Jan 3:5)*

Nový člověk je duchovně zrozen z Ducha Božího. Co to znamená narodit se z vody? Ježíš zde neodkazuje na fyzickou vodu H₂O. Odkazuje na potřebu očistění, omytí.

- ◆ *Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (Ezechiel 36:27)*

Starý zákon často užívá vyliť vody jako obraz vyliť Ducha, v tom smyslu, že Duch je jako obživující voda: (Nu 19:17–19; Ž 51:9,10; Iz. 32:15; 44:3–5; 55:1–3; Jr 2:13; JI 3:1,2). Ježíš odkazuje na duchovní očistění a omytí ducha Duchem svatým skrze Boží slovo v momentě spasení:

- ◆ *aby ji posvětil očistnou koupelí svého slova, ... (Efezským 5:26)*
- ◆ *spasil nás – ne pro naše spravedlivé skutky, ale pro své milosrdenství. Poskytl nám koupel znovuzrození a obnovení Ducha svatého, ... (Tt 3:5)*

RH: *Písmo říká, že člověk je pokřtěn do Kristovy smrti a že se tak děje při křtu vodou, nikoliv před ním. (Římanům 6)*

Jakým způsobem Vás Duch pokřtí v Krista a kde o tom čtete v Písmu, když člověk je křtěn do Kristovy smrti ponořením do vody? Kde čtete v Písmu, že je člověk spasen předtím, než je pokřtěn? V Markovi 16:16 Písmo říká opak.

pst: Na Marka jsem již odpověděl. Křest vodou je obraz pravého křtu, který nás zachraňuje (1Pt 3:21). Bez pokřtění do Krista nemůže být nikdo spasen. Čtu to v těchto verších:

- ◆ *Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? (Ř 6:3)*

Jsme oblečeni duchovně v Krista, nejsme oblečeni tělesně do vody:

- ◆ *Všichni, kdo jste pokřtěni do Krista, jste se do Krista oblékli. (Ga 3:27)*

RH: *Pouhá proklamace Krista završena křtem není k ničemu.*

pst: AMEN

RH: *Člověk musí uvěřit, že Kristus je Pán a Spasitel a završit víru křtem v souladu s Božím slovem, aby mohl přijmout dar spásy způsobem, který určil Bůh. Jinak ten dar přijmout nelze.*

pst: Zde bych rád vysvětlil rozdíl v našich slovech a chápání Boží svrchovanosti. Nejde však o slovíčkaření, ale podstatu. Podle Vás člověk musí uvěřit a musí být pokřtěn vodou – člověk musí, musí. Věřím, že láska Kristova se nemusí, láska ke Kristu se chce. Musení vychází totiž z člověka, pravá Kristova láska z Ducha. Teprve když v nás Bůh, podle Svě svrchované libovůle stvořil nového člověka, až jsme se zrodili z Ducha, až na nás svého Ducha vylije jako živou vodu, podle Svě vůle, teprve potom nemusíme, ale dychtivě chceme a toužíme věřit evangeliu a prahneme po křtu vodou.

- ◆ *Právě v něm se i nám dostalo podílu na vyvolení; byli jsme předurčení podle předsevzetí Toho, který rozhodnutím své vůle působí všechno. (Efezským 1:11)*

Všechno duchovní chtění, ne tělesné „musení“ v nás vyvolává Jeho vůle – včetně touhy po křtu vodou:

46 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ ...kéž vás opatří vším dobrým, abyste konali jeho vůli. Kéž ve vás pobyděl, co je v jeho očích příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen. (Žd 13:21)

Každá teologie, která opravdu předpokládá, že se přirozený, tělesný, tj. hříšný člověk rozhoduje skrze svoji padlou svobodnou vůli, musí často používat sloveso „muset“ kladně i záporně: musí věřit, musí něco završovat, musí přijmout nějaký dar, musí mít večeři Páně, musí křtít, musí dodržovat neděli nebo sobotu, nebo nesmí chodit do kina, nesmí pít alkohol, ženy nesmí nosit kalhoty atd... To proto, že padlé srdce tělesného, přirozeného člověka stále jen něco musí. Srdce, které opravdu jenom musí, není schopno chtít, není totiž k chtění Krista znovustvořeno a uzpůsobeno, aby chtělo.

RH: *Při křtu samozřejmě nejde o obmytí tělesné špíny, to ale ani není podstatou křtu. Podstatou křtu je uposlechnutí Božího slova, stejně tak, jak je uposlechl Naamán nebo slepec.*

pst: Obávám se, že nerozumím, co zde myslíte; asi vidíme oba věci jinak. Přečtete si důkladně 1Pt 3:21. Křest, který nás nyní zachraňuje je být oblečen v Krista, tak jako byl Noe „oblečen“ v archu. Noemova archa je toho předobraz. Křest vodou („oblečení do vody“, vylití vody) symbolizuje skutečné vylití Ducha, tedy znovuzrození, což je obléknutí Krista – s Ním umíráme, vstáváme a vůbec děláme vše, co dělá On. Petr zdůrazňuje, že křest, který nás zachraňuje, není křest vodou, protože v tom zachraňujícím křtu nejde o tělesné omytí špíny, ale o omytí duchovní špíny (o omytí hříchu) a té nás zbaví jen pokřtění, potopení, obléknutí do Krista a omytí Kristem.

RH: *Duchovní křest? Ježíš vyslal apoštoly, aby křtili lidi, nikoliv Duchem svatým (to byla práce Ducha svatého), ale vodou (to byla práce lidí) (Ř 10:47-48)*

Kde čtete o tom v Písmu, že má být člověk pokřtěn duchovním křtem?

pst: „Duchovní křest v Krista“ – ano, měl jsem lépe napsat křest Duchem svatým v Krista. Je zřejmé, že Kristus křtí Boží lid Duchem svatým tak, aby byl v Kristu (L 3:16, J 1:33, Ř 6:3, Ga 3:27, J 15:26).

RH: *To, co řekl Jan o Ježíšovi, řekl svým učedníkům, mezi kterými byli minimálně někteří, ne-li všichni budoucí Ježíšovi apoštolové. A byli to apoštolové, kterým Ježíš příchod Ducha jako pomocníka slíbil.*

Duch svatý pokřtil apoštoly tak, jak to apoštolům slíbil Ježíš, a projevem toho bylo, že hlásali evangelium v cizích jazycích. Následně Duch svatý pokřtil Kornélia a ty, co byli s ním, projevem čehož bylo, že rovněž mluvili jazyky a velebili Boha. Když pak Petr vysvětloval svůj postup opozici z řad obřizky, tak uvedl, že na Kornélia a další pohany sestoupil Duch svatý, tak jako na nás na počátku (Ř 11:15) Na koho? Na apoštoly. Kdy? Na počátku hlásání evangelia. Jiný počátek nebyl. Tehdy si Petr vzpomněl na Pánovo Slovo:

- ◆ *Jan zajisté křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým. (Ř 11:16)*
Petr musel vzpomínat, protože za ta léta, která uplynula od Letnic a ve kterých viděl řadu lidí, jak uvěřili v Krista a přijali křest, ať z jeho rukou nebo od někoho jiného, nic takového jako to, co se odehrálo v Kornéliově domě, neviděl. Jediný případ, kdy to viděl, bylo když on i ostatní apoštolové byli sami pokřtěni Duchem svatým. V té době ovšem netušil, že Boží slovo bude jednou hlásáno i pohanům, aniž by se od nich vyžadovalo přijetí obřizky. Když však Duch svatý udělal na Kornéliovi a dalších, co byli s ním, svou práci, jak mohl Petr zanedbat svou? A tak přikázal, aby byli pokřtěni.

V Krista může být člověk pokřtěn jediné vodou na završení víry, že Kristus je Spasitel a teprve pak lze o něm říct, že oblékl Krista, protože respektoval Boží slovo.

S pozdravem H.

pst: Opravdu to vidíme každý jinak. O jazycích jsem psal v ZODu 80. str. 18. Jan řekl o Kristu, že bude křtít Duchem svatým nejen apoštolů, ale celý svůj Boží lid. Jinak jsme my všichni nejubožejší ze všech lidí, bez Krista a bez naděje! Věřím, že v Krista je člověk pokřtěn pouze duchovním „osobním nástrojem“ – Duchem svatým, bez asistence fyzického nástroje – vody. Věřím, že teprve a jenom ten, kdo je již oblečen v Krista, „oblékne“ na sebe s radostí i vodu, protože chce Krista poslouchat! Nevěřím, že nedostatečně oblečený v Krista bude mít dostatečnou víru a motiv jej uposlechnout a postoupit křest vodou. Nevěřím, že Kristův křest Duchem svatým a lidský křest vodou mají stejnou váhu. Nevěřím, že uposlechnutí „obléknutím“ fyzické vody završuje obléknutí duchovního Krista. A už úplně odmítám Vaši větu:

V Krista může být člověk pokřtěn jediné vodou na završení víry, že Kristus je Spasitel a teprve pak lze o něm říct, že oblékl Krista, protože respektoval Boží slovo.

Anglické přísloví říká: Nezapřahujte vůz před koně.

V Jeho svrchované milosti
Váš pavel steiger

NAPSALI JSTE NÁM

✉ Milý bratře,
jsem dlouholetou čtenářkou ZODu. Od doby mého obrácení jsem s Vámi prošla vývojem, který jste prodělal od 90. let. Jsem šťastna, že jsem s Vámi došla až do čísla 96 k článku Křesťan a politika, kde je úžasným způsobem zanalyzováno Písmo i s návodem jak ho v životě aplikovat. Děkuji Pánu za to, že jste se mohl vrátit ze světa domů (myslím z Ameriky do Čech, ale jak nádherné je to domů v duchovním slova smyslu), tleskám a zpívám Aleluja.

Přestože jsem se snažila v minulosti pochopit tisícileté království tak, jak to bylo vykládáno, publikováno, stále jsem

se vracela na začátek a znovu pozorně četla. Toto téma jsem vždy odložila jako nepochopitelné. Už tehdy na začátku, i když jsem moc nevěděla, mi tento výklad připadal jako slepá ulička. Ještě nevíme všechno, jsme vyzbrojeni Přísmem, slovem a musíme jít sázet nové stromy, jejichž kořenem je sám Pán Ježíš Kristus, které ponosou dobré ovoce.

Děkuji,
Marcela Šimáková

REDAKČNÍ RADA

V příštím roce společně oslavíme 20. výročí od vydání prvního čísla Zápasu o duši. Současně se přibližuje ke 100. výtisku. Děkujeme všem věrným čtenářům i dárcům za všechna slova pozbuzení a věříme, že právě díky vám, Pán Bůh této službě bez ustání žehná. Sami jsme se stali diváky naší práce. Dvacetiletá životnost ZODu nám v roce 1989 vůbec na mysl ani nepřišla! S velikou vděčností našemu Pánu vám představujeme nové členy redakční rady ZODu a prosíme, abyste se za celý tým modlili:

Jaroslav Kernal,
Jan a Iva Suchých,
Petr Papež,
Radek Hynek,
Klára a Pavel Steigerovi.

Těšíme se, že Zápas o duši bude pro vás ještě zajímavější a dál bude pomáhat čtenářům, aby rostli ve víře a stáli na pevných základech Pisma. Děkujeme všem, že jste nám umožnili abychom společně prožívali dvacet let Božího vedení a požehnání.

Autorům a všem spolupracovníkům pro orientaci sdělujeme, že uzávěrka je stanovena na: 10. března, června, září a prosince. Ostatní mohou své náměty, připomínky a příspěvky zasílat průběžně k posouzení a výběru redakční radou.

Vaši Steigerovi
a Jindra Suchomelová.

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a
případné připomínky adresujte na
<zod@hcjb.cz> nebo:**

Distribuce CZ

**HCJB – ZoD Distribuce
Pavel & Klára Steigerovi
Hošťálkova 1b
169 00 Praha 69 – Břevnov**

**Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě**

Název účtu:

ZOD – HCJB World Radio

Číslo účtu:

KB Praha 1; Pobočka Pohořelec 22
96538621 / 0100

<http://www.hcjb.cz> nebo <http://www.reformace.cz>

**Pokud máte přístup na webové stránky • Sledujte denní zpravodajství
z křesťanského světa • Můžete poslouchat nebo si stáhnout několik
set audio pořadů nejen z produkce HCJB, ale i z produkce TWR •
Přečtěte si všechny ZODY od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah •
Podívejte se na vznikající složku s elektronickými knihami •
Ve složce o Ekvádoru najdete mnoho zajímavostí •
Chystáme pro vás video a další novinky**

**HCJB online vysílání na <<http://www.radio7.cz>>
každé pondělí a úterý od 8:30 do 9:00**

**HCJB online vysílání na <<http://www.lumen.sk>>
každou neděli od 10:45 do 11:00**

ZÁPAS O DUŠI © vydává ZOD – Zápas o duši, HCJB – World Radio
Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 69

Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 69
Tiskne PBtisk s.r.o., Prokopská 8, 261 01 Příbram VI
Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**